

Millet OHAL yaşıyor, patronlar sefasını sürüyor!

sayfa 7

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Borusan Lojistik, Korteks, Şişecam, Tedi ve Avcılar belediye işçilerinden, İstanbul, Bursa, Bilecik, Manisa'daki işyerlerinden, Zonguldak madenlerinden, Tuzla tersanelerden Antalya'dan turizm işçilerinden ve kamu emekçilerinden haberler... **sayfa 2-6**

Eylül 2016 / Sayı: 83

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Türkiye NATO'dan çıkana kadar, Üsler kapatılana kadar, Emperyalistlerin nükleer silahlarına el konana kadar, Tek bir emperyalist asker kalmayana kadar

MÜCADELE!

“Amerikalı it! Evine git!”

1968 gençliği emperyalist 6. Filo'ya karşı eylem yaparken bu sloganı atıyor, duvarlara haklı bir öfkeyle bunu yazıyordu. Onlar, bugünün sahte Amerikan karşıtları gibi imalı şifreli konuşmadılar. “Üst akıl” gibi muğlak laflarla kendilerine kıvrma payı bırakmadılar. Dosdoğru emperyalizmin üstüne yürüdüler. Hem sözleriyle hem de eylemleriyle.

Emperyalizmi lafta değil, gerçekten kovmak istedikleri için milliyetçilikten kopup enternasyonalizme yöneldiler. Emperyalist katilleri kovmak

ve özgürlüğe kavuşmak için halkların kardeşleşmesinin ve birlikte mücadelesinin önemini kavradılar. Filistin'de Araplarla birlikte Siyonizme karşı dövüş-tüler. İdam sehpalarında sandal-yeyi tekmelerken “Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi!” diye haykırdılar.

Ülkücü, sosyal-demokrat, İslamcı... Kendilerine ne ad takarlarsa taksınlar sonunda NATO'culukta, Amerikancılıkta, doların ve borsanın istikrarında mutabık olanların yaptıklarına bakın bir de... Kendilerine milli diyorlar. Milli olmaktan

anladıkları patrona kıyak yapıp işçinin ümüğünü sıkmak. Patrona teşvik üstüne teşvik vermek, vergi indirimini yapmak, zorunlu bireysel emeklilik soygunuyla işçinin ücretini tırtıklamak, işsizlik sigortası fonunu patronların varlık fonuna dönüştürmek, kamu emekçisinin iş güvencesine saldırarak, işçinin son iş güvencesi kıdem tazminatını kaldırmaya çalışmak!

Suriyeli'yi evine göndermeye çalışanlar, Ermeni'yi “deport etmek”le tehdit edenler, Kürde “ya sev ya terk et” diyenler,

bunlar ve hiçbiri ABD'ye açık ve net tek kelime söylemiyorlar. Dün 6. Filo'yu kible bilip, Amerikan askerine evine git diyen gençlere saldıranlar bugün Amerikan beslemesi çetelerle komşunun evine giriyor.

Türkü, Kürdü, Arabı, İranlısı, hepsi bu toprakların insanı. Gidecek başka yerimiz yok! Bilim insanından sendikacıya, işçiden emekçiye, gezgine, her milletten insan başımızın üstüne... Ama uçağıyla, tankıyla, nükleer silahlarıyla Amerikalı, Avrupalı itin bu topraklarda işi yok! “Üst akıl” edebiyatına da, işçiyi emekçiyi birbirine düşüren, kardeş kavgasından kahramanlık destanı çıkarmaya çalış-

şan yalancı, riyakâr milliyetçi propagandaya da karnımız tok!

Bizim yolumuz 6.Filo'yu denize dökenlerin yoludur. Filistin'de dövüşenlerin; ölümüne halkların kardeşliğini savunanların yoludur. Çağrımız, NATO'cu, Amerikancı, dolar ve borsa mutabakatına karşı işçilerin cephesinde birleşmektir; Türkiye NATO'dan çıkıncaya, İncirlik başta olmak üzere tüm emperyalist üsler kapatılınca, Türkiye emperyalistlerin nükleer silahlarının deposu olmaktan çıkana, yaşadığımız topraklarda tek bir yabancı emperyalist asker kalmayınca kadar mücadelemizdir!

**Yenikapı'da borsa-dolar-NATO mutabakatı
Dolmabahçe'de anti-emperyalizm bayrağı**
8-9

**Cerablus-Mınbiç seferi:
Kardeşliğe
sokulmuş kama**
10

**Efkan Ala'nın azli:
AKP'de
dikiş tutmuyor!**
11

**OHAL'le yükselen
işkence ve
fırsatçılık**
13

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Renault'dan bir metal işçisi

Patron sendikası Türk Metal'e geçit yok!

Türk Metal revizyon dönemini fırsat bilip, eski işçilerinin yokluğunda yeni başlayan işçileri kendi safına çekmek için her türlü sözlü tehdide başvurdu. Revizyonda her bölümün başına kendi elemanlarını yerleştirdi. Sözde sendikal eğitim adı altında Zonguldak Ereğli'ye götürmek için yeni başlayan işçilerin isimlerini zorla listeye yazdı. Gitmek istemeyenleri ise "Eğer Türk Metal'e geçmezseniz işten atılırsınız. Bizim arkamızda devlet var, patron var, güç var!" diyerek tehdit etti. Neye ve kime güvenerek bunları söyleyebiliyorlar!

Bir de ayrıca Tofaş işçilerinin Türk Metal'e geçemedikleri için işten atılacaklarını söylüyorlar. Üstelik Tofaş işçilerinin işten atılacaklarından haberi bile olmadan bunları söylüyorlar. İşçilerin işten atılmaması

in uğraşmaları gerekirken patronla birlik olup işçilerin atılmasına göz yumuyorlar. Görüyoruz ki bunlar işçiden yana değil patrone yana! Üyesi olduğumuz Birleşik Metal sendikası, fabrikada sözleşmeli çalışan yeni işçilerin kadrolu sayılması için bakanlığa başvuruda bulundu. Sonuçlanan başvuruda yeni işçilerin kadrolu sayılmasına karar verildi. Artık iki aylık deneme süresi biten her işçi kadrolu sayılmak zorunda-

dır. Birleşik Metal'in daha yetkili sendika olmadığı hâlde yaptıkları ortadadır. Türk Metal yıllardır işçilerin bu şekilde çalışmasına göz yummuştur.

Patron sendikası olan Türk Metal'i fabrikamızda istemiyoruz. "30 senedir bu fabrikadayız bir kişi bile kalsa burası Türk Metalli olacak!" diyerek etrafı naralar atanlara buradan sesleniyoruz: sizi fabrikamızdan kovana kadar yılmayacağız! Mücadeleye devam!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Maç 90 dakika!

Bütün bir sene beklediğimiz yıllık iznimize çıktık ancak pek de keyifli dönemedik. Yıllık izne çıktığımız bir hafta içinde onlarca işçi kardeşimizin performans bahanesi ile işlerine son verildi. İşin aslı, yönetim ve Türk Metal'in istemediği kişileri işten çıkarttılar. Öncülük eden, koordinasyonu sağlayan, bizler için önemli olan kardeşlerimizi.

Peki ya sendika ne yapıyor? Daha da önemlisi işçiler ne yapıyor? Çelik-İş'in bu sessizliği, aciz kalması, işçiler daha önce de bu gibi durumlar yaşadıklarından bir bıkkınlık, yorgunluk getirdi. Bizi bir arada tutan bu davada, işinden olan kardeşlerimize verdiğimiz söz sonuna kadar gitmek. Bu olaydan sonra Türk Metal'e geçmememiz durumunda Ocak'ta yine işçi çıkarılacağı gibi bir söylenti var. Tabii

söylentiye yayan Türk Metal. Ancak burada dikkat edilmesi gereken çok önemli bir konu var. Çıkartılan onca işçinin içinde Çelik-İş'ten çok Türk Metal üyesi kişiler var ve bu kişiler daha önce Çelik-İş üyesi olan kişiler. Türk Metal ne yaptı? Koca bir hiç. Dava bile açmadılar, açamazlar. Çünkü yönetimle birlikte hareket edip çıkarttılar işçileri. Bunu anlamak çok da zor değil. Daha izne çıkmadan Türk Metal başkan sekreteri Mesut Gezer "birçok kişinin hesabı sorulacak!" diye mesaj vermişti.

İşçilerin şunu iyi bilmesi gerekiyor. Çelik-İş'ten istifa etsen de,

Türk Metal'e geçsen de yine de seni işten çıkartabilirler. Önümüzdeki aylar zorlu geçecek. Neler olur bilinmez. Bir yıldır çok şey geride kaldı. Zamanın uzun olması, Türk Metal'in işine yaradı. Her türlü ahlaksızlığı yaptılar. Ancak maç 90 dakika. Biz vazgeçmedik. Bir iki yıl öncesi gibi kendilerine çok güvenmeye başladılar. Bu onlar için dezavantaja dönüşecektir. Bizim yapmamız gereken şey, kararlı ve birlik içinde olmak. O zaman ne Türk Metal ne de emeğimizi sömüren patronlar karşımızda duramayacaklar.

Manisa'dan bir metal işçisi

Patronların yaptıklarına karşı en iyi cevap üretimden gelen gücümüzü kullanmak

Manisa'dan herkese merhabalar. Ben Manisa'da 300'e yakın işçinin çalıştığı bir metal fabrikası işçisiyim. Çalışmakta olduğumuz işyerinde sigorta dışında hiçbir sosyal hakkımız olmadan düşük ücrete çalıştırılarak iliklerimize kadar sömürülmekteyiz. Bu da yetmiyormuş gibi zorunlu mesai dayatılmakta. Mesaiye kalmayan işçiler hakkında da tutanak tutulmakta. Yani biz işçilere 21. yüzyılda tam bir kölelik dayatılmakta. İş dışında ailemize de zaman ayırmayı bizler için boş harcanmış olarak gören yaşam hakkımızı da elimizden alan patronlar daha uzun saatler fabrikalarında çalışmamız gerektiğini dayatmaktadırlar. Bizleri

iliklerimize kadar sömürenler bu yetmezmiş gibi bir de mesai ücretlerini elden vererek sigortamıza işlenmesini engellemektedirler. Yani daha çok para kazanmak için bizim geleceğimize de çalarak kârlarına kâr katmaktalar. Fabrikada çalışan işçilerin bu durumdan çok rahatsız olduklarına yakinen şahidim ama çözümün kendileri olduklarının farkında değiller. Eğer bir farkına varırlarsa bu gidişata dur diyebiliriz ve kötü giden her şeyi tersine çevirerek daha iyi çalışma koşullarına sahip oluruz. Yani biz işçiler yan yana gelsek, örgütlenir ve ellerimizi birleştirsek işte o zaman her şeyin güzel olacağını ben biliyorum. Ve diğer

işçilerin de bunu görmesinin çok uzun sürmeyeceğini de, homurdanmaların birleşerek haksız çalıştırılmanın önünde güçlü bir ses olacağını da biliyorum. Onun içindir ki fabrikayı bir an önce çam ormanına çevirmeliyiz. Biz işçiler de birer kozalak hâli olarak, biriken öfkemizi birleştirerek yangın topuna çevirip bizleri geleceksizleştirmeye çalışanlara karşı her yeri yangın yerine çevirmeliyiz ve üretimden gelen gücümüzü de kullanarak en iyi şekilde cevap olacağımıza inanıyorum. Bu cevap uzun zaman almadan bir an önce ete kemiğe bürünecektir. Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz! Manisa işçisi köle değildir!

Bursa Borusan Lojistik'ten bir işçi

Taşeron köleliğine hep birlikte dur diyelim!

Merhaba işçi kardeşlerim. Ben Borusan Lojistik'te çalışan bir taşeron işçisiyim. Bütün taşeron olarak çalıştırılan arkadaşlarla aynı sorunları biz de yaşıyoruz. İş yükü çok ağır, maaşlar çok düşük. Bu sebepten çalışacak işçi bulmakta zorlanıyoruz. 30 kişi çalışıyoruz. Maaşlar 1.370 liradan 1.500 liraya daha ancak çekilebildi. Tabii o da bizim baskımızla. Taşeron olduğumuz için bir sendikamız da yok. Gemlik Borusan'daki arkadaşlarımız sendikalı. Ancak onların da

sendikası Türk Metal. Bu nedenle memnuniyetsizler hâliyle. Taşeronun sıkıntısı elbette bunlarla sınırlı değil. Az ücret, çok iş üstüne bir de mesailer cabası.

Taşeron zulmüne karşı hep birlikte dur demeliyiz. Sendika hakkımız için, ücretlerimizin iyileştirilmesi için, mesailerden kurtulmak için, insana yaraşır koşullarda sömürülmeden çalışmak için hep birlikte, omuz omuza, kararlı bir şekilde mücadele etmeliyiz.

Bilecik'ten bir alüminyum işçisi

Ancak birlik olursak hakkımızı alabiliriz

Ben Bilecik Osmaneli'nden bir alüminyum işçisiyim. Çalıştığım fabrikada patron sigortayı asgari ücretten gösteriyor ve mesai ücretlerimiz ile maaşımıza yaptıği zamları elden veriyor. Bu kredi çekmek isterken karşımıza çıkıyor. Sekiz saat yasal çalışma süresi dışında sık sık zorunlu mesaiye bırakılıyor. Daha önce bu konuyu SGK'ya şikâyet ettik.

Gelip incelediler ama bir yaptırım olmadı, şartlarımız aynı. İş kazası geçiren bir arkadaşımı raporlu olduğu hâlde çalıştırdılar ve elden bir miktar para vererek susturdular. Fabrikada çalışan işçi sayısı yeterli olmadığı için sendikalaşmıyoruz. Ancak biz işçiler birlik olur ve mücadele edersek hakkımız olanları alabiliriz.

Fabrikalardan haberler

Bursa Korteks'ten bir işçi

Korteks çalışanların hayatını hiçe sayıyor!

Merhaba dostlar. Korteks'te uzun süredir yaşadığımız birkaç sıkıntıyı paylaşmak istiyorum sizlerle. Hepimizin malumu işe geliş ve dönüşlerde fabrikanın tahsis ettiği servis araçlarını kullanıyoruz hepimiz. Üstelik servise bindiğimiz andan ve iş çıkışı indiğimiz ana kadar yaptığımız bütün kazalar, yaralanmalar, ölümler vs. iş kazası niteliğini taşıyor. Ancak servis araçlarımız çok kötü durumdadır. Bakımları yapılmamış eski araçlar. Belirli aralıklarla yolda kalıyoruz. Hatta bir kere tekerleğimiz seyir hâlindeyken çıktı. Ölen ya da yaralanan olmadı. O da şansımıza! Kışın içeriye yağmur alan, kapıları tam olarak kapanmayan servislerimiz de var. Bir de bunlar yetmezmiş gibi, sabahları servislerimizi zabıta koşturuyorlar. Her sabah işe giderken ve işten dönerken tehlikeyle burun buruna geliyoruz. Servis yolda kalınca başka servis gönderiyorlar, sonra ertesi gün yine eski servislerle yola çıkıyoruz. Sonuç değişmiyor yine aynı manzara. Defalarca dilekçe yazmamıza rağmen

hiçbir sonuç elde edilemedi. Birilerinin başına bir felaket gelmesini bekliyorlar sanırım. Sonra iki ah vah belki biraz tazminat sonra olayın üstü ört pas. Daha önce yaşanmış küçüklü, büyüklü iş kazalarında olduğu gibi. Sömürü sadece emek hırsızlığıyla kalmıyor ne yazık

ki. Maliyetten biraz daha fazla düşebilmek için hayatımızla oynuyorlar. Şimdi birlik olmazsak, şimdi bir şeyler yapmazsak, haklarımız için mücadele etmezsek bu sistem aramızdan birini "iş kazası" diyerek alıp götürecektir. Hayatımız için, emeğimiz için mücadeleye!

İstanbul Tuzla Tersanelerinde çalışan eski bir işçi

Tersanelerde kötü şartlara karşı bir olalım!

Sayın işçi arkadaşlarım. Ben yaklaşık 15 senemi Tuzla tersanelerine verdim. Türkiye'de işçiye ve emeğe değer verilmeyen sektörlerden birisi tersanelerdir. Kuralsız çalışmadan tutun da hak ihlallerine, düşük ücret ve AGİ kesintilerine... Korumaya iş ekipmanlarımızı dahi kendi paramızla almaktayız. Kum raspası yapılırken tozan ortamda işe devam etmek... Kalitesiz yemek... Musluk suyu... Hijyen, yani sıfır kalite. Bize değer vermiyorlar, emeği-

mizi çalıp saray kölesi muamelesi görüyoruz. Artık bunlara dur deme vakti geldi geçiyor, birlik olunca bizim onlara köle değil onların

bize muhtaç olduğunu daha iyi anlayacağız. Yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın tüm dünya emekçilerinin dayanışması, mücadelesi!

Manisa'dan bir işçi

Sendikayı da, fabrikayı da denetleyecek ve artık biz de kazanacağız

Ülkedeki ekonomik daralmanın acımasız yüzü her zaman ki gibi ilk önce işçi sınıfını vurdu. Sanayi kenti Manisa'da işçi sınıfının öfkesi tavan yapmışken asgari ücreti seçim propagandası yapıp 1.300 lira vaatleri verilmişti. Seçimden sonra bunun böyle olmadığını 1.177 liraya geldiği ve vergiyle maaşların eritildiği anlaşılana kadar kısa bir süre sessiz kalan işçi sınıfı kurtuluşu yine örgütlenmekte bulmaya başladı. Bunun en yakın örneği

Birleşik Metal Sendikası'nda toplu sözleşme imzalayan Tor Demir işçileri, Selülöz İş Sendikası'nda örgütlenen ve toplu iş sözleşmesi imzalayan Selkasan işçileri oldu. Serel Seramik işçisi de toplu iş sözleşmesi döneminde eskisi gibi zayıf sözleşme istemiyor. Sarı sendikaya rest çektiler. Temsilcileri görevden aldılar. Şimdi sözleşmenin durumunu bekliyorlar. Temel örgütlülükleri hazır, her türlü greve hazırlar. Kısa bir süre devam eden ABC Mobilya'da

mücadele fabrika içindeki resmi prosedür sıkıntılarından dolayı tıkanca da belirgin kazanımlar elde edildi. ABC Mobilya'da onlarca işçi işten atıldı. Hemen hemen hepsi tazminat aldı. Artık patron istediği gibi atılamıyor. Manisa işçisi yolunu çizmiş durumda: Sendikalarımıza üye olacağız. Sendikayı da, fabrikayı da denetleyecek, onurumuzla biz yöneteceğiz, biz üreteceğiz ve artık biz de kazanacağız. Mücadeleyi seçen bütün işçilere selam olsun!

İstanbul Tuzla Şişecam'dan bir işçi

Örgütlenirsek dermansız dert yok

Tuzla'da bulunan Şişecam'a bağlı Trakya Otocam'da çalışmaktayım. Burada çalışanların tamamı taşeron. İşimiz cam olduğundan dolayı ağır bir iş olmadığı sanılıyor. Hatta ben de ilk işe girerken öyle sanıyordum. Ancak, bir kiloluk camlardan sekiz kiloluk camlara kadar camların ağırlığı mevcut. Günde en az 280 adet cam çıkarmamız durumu olması sebebiyle, o birkaç kiloluk ağırlık bir noktadan sonra on katına çıkıyor. Kollarımız bu ağırlığı taşıyamaz oluyor. Cam fırınlarıyla çalışmamız sebebiyle en az 65 derecelik sıcaklık içinde havalandırma olmadan sırlıklam çalışmak zorunda kalıyoruz. Ayrıca hiç oturmaya fırsatımız olmu-

yor. Bu durum da ayaklarımızın çok fazla ağrmasına sebebiyet veriyor. Yetmiyor, makineye konulacak camlar için sürekli eğilmek zorunda kalıyoruz. Bu da boyun ağrılarını oluşturuyor. Bizde meslek hastalıkları çok. Ancak tek sorunumuz bu değil. Yirmi yıllık çalışan ile yeni giren işçi arasındaki maaş farkı en fazla 100 lira. Fazla mesai olduğu zaman ise en az 16 saat çalışmak zorundayız. Sabah 7'de işe başladığımız düşünülürse özellikle fazla mesaide uykusuzluk da ayrı bir sıkıntı oluşturuyor. Sonuç olarak dertlerimiz çok. Ancak örgütlenirsek dermansız dert yok! Taşeronu da fabrikadan kaldırmadan bize rahat bir uyku yok!

Antalya Belek'ten bir turizm işçisi

Kriz; patrona fırsat, işçiye fitrat

Bu sezon yaşadığımız tam anlamıyla dünyanın en temel gerçeğini gözler önüne serdi. Sorumlusunun biz olmadığımız bir siyasi krizin yarattığı ekonomik daralmanın tüm yükünü nasıl işçi yığınlarının üzerine yüklediklerini net olarak gördük. Sezon başlamadan evvel düşürülen Rus uçağı ve bunun sonucu olarak Rus turistlerin Türkiye'ye gelmemesi, patronlara çok kullanışlı bir kelime hediye etti: KRİZ! İşte bu kelimeye sarılan patronlar hemen soluğu hükümet yetkilileri ile toplantılarda aldılar. Birtakım toplantıların sonucu hükümet kanadı patronlara "destek" adı altında milyonlarca liralık suspayı hediye ettiler. Bu suspayının içinde, İşkur'un oluşturduğu bir sistemle, işçilerin kendi maaşlarını bu zamana kadar yine kendilerinden kesilen paralarla oluşturulan fon-

almalarını içeren "bedava işçilik paketi", patronların çektikleri kredilere erteleme imkânı, patronlara para desteği, vergide yapılan indirimler gibi birçok patron yanlısı uygulama yer alıyordu. Bu "kullanışlı" kriz sonucu patronlar sadece Antalya'da yüzün üzerinde yeni otel açtı, biz turizm işçileri ise işsiz kaldık, iş bulabilenlerimiz üç kişinin yapması gereken işi tek başına yapmak zorunda bırakıldı, çoğumuz maaşlarımızı alamadık, hemen her gün fazla mesai yaptık, İşkur sistemi ile güvencesiz çalışmaya mecbur bırakıldık. Dedim ya dünyanın en temel gerçeği net şekilde görülüyor diye, işte bir tarafta milyonluk yeni otellerini açanlar diğer tarafta ev kirasını ödeyemeyenler. Sahip oldukları her şey bizim emeğimizden çaldıklarıdır.

Antalya Beldibi'nden bir turizm işçisi

Kölelik bitiyor, açlık başlıyor

Merhaba, ben Antalya'da otelde çalışan bir turizm işçisiyim. Antalya'da turizmde yani otellerde çalışmak, dönemliktir. Aynı tarımda çalışan işçiler gibi yılın 6 ayı çalışıp 6 ay işsiz kalıyoruz. 6 ay köle gibi uzun saatler, izinsiz ve sürekli işten atılma korkusuyla açlık sınırının altında düzenli ödenmeyen ücretler karşılığı çalışıyoruz. Geçtiğimiz sezon turizmde durumlar iyiyken bunu gizli kapaklı yapıyorlardı. Ama bu sezon krizi bahane ederek göstermeye başladılar. Bir de bunları hükümetten destek olarak yaptılar. Sürekli bizim sö-

mürülmemize göz yuman hükümet biz işçilerin durumlarını düzeltmek yerine otel patronlarına daha fazla olanak sağlayarak yeni yeni oteller açmasını sağladılar. Bir de şimdi otellerin iş yapmadığını söyleyerek askı adı altında bizi işten çıkarıyorlar. Yani bizi sezonda köle gibi çalıştırıp sezon bittiğinde açlığa mahkûm ediyorlar. Artık bizim bu duruma bir durdeme vaktimiz geldi. Turizmde gidışı artık birlikte mücadele ederek sonlandırabiliriz. Turizmde hep beraber kölelik düzenini bitirelim.

Armağan Tulun

Kim güçlü,
kim güçsüz?

Son bir yılda olanlara bakınca, özellikle bu yaz yaşananlarla da birlikte birçok insan "Türkiye'nin en kötü günlerini yaşadığını ve bu durumun değişmeyeceğini, bir daha iyiyeye gitmeyeceğini" düşünüyor olabilir. Öyleyse yanlış düşünüyorlar, yanılıyorlar.

Unutmayalım, bu ülke 12 Mart 1971'in ve çok daha ağır 12 Eylül 1980'in karanlığını yaşadı. Özellikle 12 Eylül, işçi sınıfı hareketine ve sola çok ağır bir darbe vurdu. Mücadeleci sendikaların ve siyasi partilerin kapatılması, işçi hareketinin önderlerinin, sosyalistlerin maruz kaldığı baskılar, işkenceler, tutuklamalar, gözaltında kayıplar... Neredeyse bütün 80li yıllar, uzatılmış bir askeri diktatörlük dönemi olarak ve bununla birlikte 12 Eylül'ün esas hedefi olan işçi sınıfına yönelik neoliberal saldırıların, Özal'ın işçi düşmanı politikalarının hâkimiyeti altında geçti.

Bizim kuşağın anne babalarının da 12 Eylül'de ve ardından gelen dönemde bu karanlıktan çıkış yok diye düşünmüş olmaları muhtemel. Belki işçi hakları bakımından ya da demokratik haklar ve siyasi özgürlükler açısından 12 Eylül'ün gerici yasalarının, uygulamalarının izleri silinmiş değil. Belki işçi sınıfına ve ezilenlere karşı işlenen suçların hesabı da sorulmadı henüz. Ama o karanlık da olduğu gibi kalmadı. 89 Bahar Eylemleri ile başlayan 1991 Zonguldak madencilerinin Ankara yürüyüşü ve kamu emekçilerinin büyük mücadelesi ile devam eden, içinde Kürt halkının serhildanlarını da barındıran bir dönemle birlikte 12 Eylül karanlığı dağıldı. Emekçiler ve ezilenler, mücadele ile yeniden ayağa kalktılar, geçici de olsa birkaç yıla yayılan bir atılım dönemine bile imza attılar.

Bunları unutup sadece bugün olan bitene bakarak umutsuzluğa kapılmak olmaz. Evet bugün Tayyip Erdoğan kampı güçlü halk desteğini, iktidarı ile muhalefetiyle Erdoğan'ın etrafında örülen sözde milli mutabakatı arkasına alarak, medya ve yargı üzerindeki hâkimiyetini kullanarak bir istibdad rejimini, bir tek adam yönetimini adım adım inşa etmeye çalışıyor. Ama bu güçlü yanların yanında çeşitli zaafı da taşıyor. 15 Temmuz darbe girişimi ile Erdoğan'ın yalnzılığı bütün açıklığıyla ortaya çıktı. İktidarını korumak için en yakınındakilere bile şüpheye yaklaşıyor, gerektiğinde tasfiye ediyor ama bir türlü dikiş tutturamıyor. Milli mutabakat cephesinden daha şimdiden çatlak sesler yükseliyor. Bir yandan da ekonomi sıkıştırıyor; sermayeyi mutlu etme zorunluluğu nedeniyle işçi sınıfına ve emekçilere verebileceği bir şey de kalmadı. Erdoğan ve AKP bütün bu zaafının üzerini örtmek, durumu kontrol altına almak için, OHAL uygulamaları ile, Kanun Hükmünde Kararname'lerle (KHK) bir güç gösterisi yapıyor. Erdoğan'ın ve AKP'nin karşısında duranlara, durmaya niyetlenenlere verdiği bu gözdağı gücünden değil güçsüzlüğünden kaynaklanıyor.

Güçlü yanlarının mı, zayıf yanlarının mı baskın çıkacağı bizim ne kadar mücadele edeceğimize bağlı. İşçilerin, emekçilerin, ezilenlerin, Erdoğan kampının güçlü yanları kadar zaafı da görebek bir karşı taarruza geçmesi, bu zayıflıkların üzerine gitmesi gerek. Ve bunu yaparken de, yapabilmek için de kendi gücünün farkına varması, ona güvenmesi gerek. Bugün gerçekten bu gücü görmüyoruz, çünkü bizim gücümüz resmi gazetede yayımlanan kararnamelerde, OHAL kanunlarında değil, ancak birlik olduğumuzda kendisini gösteriyor. Çünkü bizim gücümüz sermayeden her yönüyle bağımsız bir temelde örgütlenerek masaya yumruğumuzu vurduğumuzda etkili oluyor. Bu güç işçi sınıfında var. Devrimci İşçi Partisi bu gücün farkında, bu güce güveniyor. Bu yüzden umutsuzluk, kapısından içeri giremiyor. Bu yüzden var gücüyle işçileri siyasete, partiye çağırıyor.

TTK'nın özelleştirilmesi hâlâ gündemde! Çözüm, işçilerin kararlı eylemleri!

Zonguldak maden işçisinin özelleştirmeye karşı 14 Temmuz günü yaptığı başlangıç niteliğindeki eylem, 15 Temmuz darbe girişimi ve ardından ilan edilen OHAL sebebiyle Türkiye kamuoyunda çok fazla gündeme yansımada. Eylemler asıl etkisini, TTK'nın da (Türkiye Taşkömürü Kurumu) içinde yer aldığı 100'den fazla kamu kurumuna ait varlıkların özelleştirilmesinin önünü açan maddenin, mecliste görüşülen son torba kanundan çıkarılmasında gösterdi. Bu maddenin tasarıdan çıkarılması Zonguldak maden işçisinin sayesinde oldu; işçilerin özelleştirmeye karşı yükselen sesinin daha da büyümesinden korktukları için bu maddeyi geri çektiler.

Fakat tehlike bütünüyle ortadan kalkmış değil. Özelleştirme maddesinin şimdilik geri çekilmesi özelleştirme tekrar gündeme gelmeyeceği anlamına gelmez. Kaldı ki, Karadon işletmesini özelleştirmeye yönelik adımlar, çok daha önceden, 4046 sayılı Özelleştirme Uygulamaları Hakkında Kanun'a göre atıldı. Yürürlükte olan bu kanuna göre, hükümet açısından TTK'nın özelleştirilmesinin önünde bir engel görünmüyor. Süreci, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın Karadon için gönderdiği yazıyla başlatmışlardı ve tekrar buradan devam ettirebilirler. Hatta bu adımı TTK'nın diğer müesseseleri için de atabilirler. Daha da önemlisi hükümet bu

OHAL döneminde oldubittiye getirerek bir kanun hükmünde kararnameyle de özelleştirmeyi yeniden gündeme getirebilir. Gündeme gelen bir diğer konu ise; Türkiye Varlık Fonu kapsamında kurulacak bir şirketle TTK dâhil devletin sahip olduğu tüm enerji kurumlarının tek çatı altında toplanacağı ve bunun da özel şirket mantığıyla çalıştırılacağı.

Hükümet tekrar resmi bir belgeyle henüz harekete geçmemiş olsa da bütün bu ihtimaller aslında özelleştirme gündemden düşmediğini gösteriyor. Sendika yönetiminin Ankara'da yaptığı bürokratik görüşmelerin bir sonuç getirmediği ortadadır. Bu görüşmeler so-

mut bir sonuç getirmediği gibi işçileri de ataletle sürüklüyor. Sendika yönetimi bu noktada artık bürokratik görüşmeler yapmak yerine maden işçisini derhal eyleme hazırlamalıdır. Yönetim bunu yapmadığı takdirde, maden işçisi kendi taban örgütlenmesini vakit kaybetmeden kurmalı, bu örgütlenmeyi sağlamlaştırmalı ve sendika yönetimini de tabandan yapacağı baskıyla etkili eylemler yapmaya sürüklemelidir. TTK'nın özelleştirilmesini bir daha geri gelmemek üzere gündemden tamamen kaldıracak tek güç maden işçisinin kendisidir, örgütlü gücüdür, ortaya koyacağı kararlı eylemleridir.

Maden İşçisinin Sesi bülteni yayın hayatına başladı

Koşullar maden işçisini mücadeleye davet ediyor! Bu davete icabet edip etmemek bir ölüm kalım meselesi. Zonguldak, Soma, Ermenek, Yeni Çeltik... Maden işçilerinin tarihi mücadelelerle dolu. Ancak son dönemde maden işçilerine düşen ya işsizlik ya ölüm! Bu mu olacak maden işçisinin sonu? Soma'da, Karaman'da katledilen işçilerin hesabı hâlâ sorulmadı. Yıllar boyunca maden işçileri canla-

rından oldu, şirketler ise kâra boğuldu. Türkiye Taşkömürü Kurumu'na (TTK) bağlı madenlerde özelleştirme çabaları yıllardır devam ediyor. İşçiler "Soma'yı gördük gerekirse kendimizi madene kapatırız" diyor.

Maden İşçisinin Sesi işçilerin bu kararlı seslerini yükseltmek, mücadeleyi büyütmek, madenlerde yaşanan sıkıntıları ve maden işçilerinin sorunlarını du-

yurmak için yayın faaliyetlerine başladı. Sizler de Facebook sayfasından bizi takip edebilir, işletmelerinizde yaşadığınız sorunları bizimle paylaşabilirsiniz. Bize yazın ki birbirimizden haberdar olalım, dayanışmayı büyütelim!

Facebook adresi:
www.facebook.com/madeniscisinin sesi
E-Mail adresi:
madeniscisinin sesi@gmail.com

Tedi'de direniş ve mücadele sürüyor

Tedi Depo işçilerinin mücadelesi 30 günü geçti. Tedi işçileri sendikalı oldukları için işten atılan 28 işçinin işe sendikalı olarak dönmeleri ve depoda toplu sözleşme imzalanması talebiyle Tuzla deposunun önünde mücadelelerini sürdürüyorlar. DİSK/Limter-İş sendikasında örgütlenen işçiler, zafer kazanana kadar direnişini sürdüreceklerini söylüyorlar.

Tedi işçileri, Tedi patronunun direnişini kırmak ve işçileri yıldırma için yaptığı hamlelere karşı da mücadele ediyorlar. Direniş başladığında, deponun tam önünde kurulan çadır, çevik kuvvetin müdahalesi sonucu yola taşınmış durumda. Yine kapıya dikilen özel güvenlikler, hem içeride çalışmaya devam sendikalı işçilere baskı kuruyorlar, hem de direniş çadırını patronun talimatları doğrultusunda taciz ediyorlar. İşçiler, patronun direnişini kırmak için polisle özel olarak işbirliği yaptığını, bunun en açık örneğinin ise çevik kuvvet desteğiyle depoya direniş kırıcı taşeron

işçilerin sokulması olduğunu söylüyorlar.

Anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye olan işçiler, İstanbul'daki Tedi mağazalarının önünde eylemler yaparak, Tedi'yi boykota çağırıyorlar. İstanbul'daki diğer direnişleri ziyarete giderek sınıf dayanışmasının en güzel örneklerini sergiliyorlar. Avcılar Belediyesi direnişini ziyarete giden Tedi işçileri, taşıdıkları pankarta "İşkolü ayrımına son! Yaşasın

sınıfın birleşik mücadelesi!" yazarak, işçi sınıfının birlikte mücadelesini de vurgulamış oldular.

Devrimci İşçi Partisi olarak Tedi işçilerinin haklı mücadelesinde yanlarında olduğumuzu bir kez daha ilan ediyoruz. Bu mücadele aynı zamanda tüm emekçilerin mücadelesidir, Tedi işçileri kazandığında tüm emekçiler kazanacaktır.

Avcılar Belediyesi işçi düşmanlığına devam ediyor!

Yaklaşık 4 aydır emeğine, geleceğine sahip çıkarak işe iade edilme mücadelesini tüm zorluklarına rağmen kararlılıkla sürdüren Avcılar Belediyesi işçilerinin mücadelesi, CHP'li Belediye Başkanı Handan Toprak'ın 215 işçiyi işten atmasıyla yeni bir evreye girdi.

Bilindiği gibi Avcılar Belediyesi'nde sendikacı oldukları için toplamda 45 işçi farklı aralıklarla işten atılmıştı. İşten atılan işçiler ise işe dönebilmek için belediye binası önünde çadır kurmuş mücadeleye başlamıştı. Çadırda direnişte olan işçiler seslerini duyurabilmek için birçok eylem yapmış fakat bir sonuç alamamışlardı. Çadırda direniş devam ederken Belediye-İş'te örgütlü temizlik işçileri de maaşlarını düzenli alamıyor, alsalar bile eksik alıyor, tüm bunların yanında sağlıksız ve kötü koşullarda çalışıyorlardı. Taşeron şirketin sürekli olarak işten çıkarma tehditlerine maruz kalan işçiler, baskıların gün geçtikçe artması üzerine 28 Ağustos'ta iş bırakma kararı aldılar.

İşçilerin talepleri şöyleydi: 2 aylık ücretlerinin verilmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi ve atılan işçilerin geri alınması. Tüm belediye yetkilileri tam bir ayak oyunu içinde hareket ederek talepleri karşılama yönünde adım atmak bir yana işçilerle, oyalamaktan öteye geçmeyen görüşmeler yaptılar. İşçilerin kararlılığı üzerine yalnızca bir aylık maaşları hesaplarına yattı. İşçiler ise tüm taleplerinin karşılanmasını istiyordu.

Grevin 2. gününde sabah saatlerinde 20 işçinin işten atıldığı haberi gelmiş öğlene doğru ise atılan işçi sayısı 50'ye ulaşmıştı. İşçiler greve devam kararı aldılar. Yine sendika temsilcileri ve şube başkanlarıyla yapılan görüşmelerin ardından sendika, atılan işçilerin işe alındığını duyurdu. Bunun üzerine işçiler tüm talepleri karşılanmadan grevi bitirdiler.

Atılan işçileri geri al, ertesi gün topluca at!

Ertesi gün belediye başkanı tam bir işçi düşmanlığı yaparak sabahın beşinde işçilere attığı cep telefonu mesajlarıyla 215 işçiyi işten attı. İşçiler yapılan bu kıyım karşılıklı tekrar iş bırakma kararı aldılar. Gece ve gün-

düz vardiyası işçileri hep birlikte gece boyunca şantiyede kaldılar. İşçiler arasında ismi emek düşmanına çıkan Başkan Handan Toprak, kaçak ve ehliyeti olmayan işçilere çöp kamyonlarını kullandırmaya çalışarak grev kırıcılık yapmak istedi. Fakat işçilerin engellemesi üzerine kamyonları şantiyeden çıkarmayı başaramadı.

Yapılan görüşmelerden sonuç alınamayınca işçiler, 31 Ağustos günü Beyoğlu'nda bulunan CHP il binasına yürüdüler. Burada oturma eylemi

yapan işçileri CHP meclis üyeleri geçiştirmeye çalıştı. Eylemin ardından şantiyeye dönen işçiler akşam saatlerinde belediye önünde bulunan direniş çadırına gelerek oturma eylemi yaptılar. Saatler süren oturma eyleminde, grev sırasında da olduğu gibi yüzlerce çevik kuvvet polisi, TOMA'ları ile yığınak yaparak ve emekçiye barikat kurarak sürekli olarak saldırı tehdidi savurdu.

215 işçinin işten atılmasıyla yeni bir evreye giren direniş, sendikanın

öncülüğünde farklı eylem biçimleri üzerinde duruyor. Avcılar işçileri anayasal hak olan sendikaya üye olma haklarını kullandıkları için işten atıldılar. İşçiler alamadıkları her maaş için iş bırakmak zorunda kaldılar. Avcılar Belediye Başkanı Handan Toprak ise her defasında taşeron şirketi adres gösterdi, sanki kendisi işten atılmalarının sorumlusu değilmiş gibi. CHP'li vekiller ve belediye başkanları, her buldukları meydana taşeronu kaldırmak yönündeki iddialarının tam bir palavra

olduğunu bir kez daha gösterdiler. En az AKP kadar işçi düşmanı olduklarını da işçilere yaptıklarıyla tescillediler.

Son yaşananlar Avcılar Belediyesi'nde suların durulmayacağını, işe iade sürecinin daha sert geçeceğini gösteriyor. Devrimci İşçi Partisi olarak bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da işçilerin mücadelesinde yanlarında olacağız ve mücadelelerini bir adım daha ileri taşımak için elimizden gelen gayreti göstereceğiz.

1 Eylül 2016

Avcılar işçilerine mektup: Yalnız değilsiniz, kazanacaksınız!

Merhaba,

Ben yaklaşık 3 yıl önce, İstanbul Maltepe Belediyesi'nde çalışan bir taşeron işçisiydim. Hepsinin bildiği gibi belediyelerdeki taşeron işçileri, geleceği ve güvencesi olmadan çalıştırılırlar. Bizler de Maltepe Belediyesi taşeron işçileri olarak aynı sizin yaptığınız gibi anayasal hakkımızı kullandık, sendikada örgütlendik. Ve daha güvenceli çalışmak istediğimiz için CHP'li Maltepe Belediyesi tarafından işten atılmıştık. Sözde taşeronluğa karşı olduklarını her platformda anlatan CHP sözcüleri iş kendi belediyelerine geldiğinde her türlü kuralı kural olarak kabul edip, biz asıl işi yapan taşeron işçilerine her şeyi mübah görmekteler.

Evet, Avcılar Belediyesi taşeron işçisi arkadaşlarım... Yaklaşık 4 yıl önce CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu Türk-İş Konfederasyonu Genel Kurulu'nda "21. yüzyılda taşeronluk kölelik demektir. Ağlama-

yan çocuğa meme vermezler" deyip, istemeden de olsa biz işçilere mücadele edin demiştir. Ama iş az önce de söylediğim gibi, kendi belediyelerine gelince söylediklerini unuttur, duymaz ve görmezden gelirler. Bizler Maltepe Belediyesi taşeron işçileri olarak Maltepe Belediyesi'nin önünde kar, soğuk, boran demeden, direnişimize karşı baskı, gözetim ve şiddete rağmen, 120 gün mücadeleye devam ettik. Bizi sendikacı olduğumuz için, güvenceli çalışma istediğimiz için işten atan CHP'li belediyeden taleplerimiz net ve açıktı. Belediyenin asli işlerini (park-bahçe, fen işleri, destek hizmetleri, çevre temizliği vs.) yapan işçiler olduğumuz için kadrolu işçiler gibi bizim de toplu sözleşmeden faydalanma ve sendikacı güvenceli çalışma hakkımızı istiyorduk. Bu en insani talebimizi bile kabul etmeyip, bize her zorluğu gösterdiler.

İşçi arkadaşlarım, ne pahasına olursa olsun, haklı olduğumuzun bi-

linciyle sonuna kadar mücadele ettik. Direnişimizi yalnızca Maltepe Belediyesi'nin önünde bekleyerek değil, İstanbul'un her alanını direniş alanına müdahale etmeye çalışarak, güvenceli çalışmaya çalışarak, her türlü eylemi yaptık. Mücadelemizi İstanbul'dan Ankara'ya yürüterek, her ilde basın açıklaması yaparak Ankara'ya taşıdık. Sonrasında işçi arkadaşlarla birlikte aldığımız kararlar müdahale etmeye hukuk boyutuna taşıyıp işe kadrolu iade talebiyle mahkemeye başvurduk ve kazandık. Şu an Yargıtay'ın vereceği kararı dört gözle beklemekteyiz. Bizim kazanımımızın Türkiye'deki 3 milyon taşeron işçisinin mücadelesine katkısı olacağını bildiğimiz için davayı çok yakından takip ediyoruz.

Direnişçi Avcılar Belediyesi işçisi arkadaşlar, sizlerin bu haklı mücadelede yalnız olmadığınızı ve kazanacağımızdan hiç kuşku olmadığını söylemek isterim. Sizlerin direnişini

farklı bir ilden, Manisa'dan takip etmekteyim. Belediyeden atıldıktan sonra metal iş kolunda çalışmaya başladım. Ama direnişte öğrendiğim birçok şeyi şu an çalıştığım fabrikada, daha güvenceli çalışma koşullarının sağlanması için işçi arkadaşlarımla birlikte verdiğimiz mücadelemize katılmaktayım. Benim bildiğim ve öğrendiğim işçi direnişlerinde, gündüzlerinde sömürülmeden, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya yaratacak olanların bizler, eli nasırlı işçiler olduğudur. Gözümüz, kulağımız işçi direnişlerindedir. Umarım İstanbul'daki diğer işçi direnişleriyle direnişinizi birleştirip ve tek bir direniş gibi İstanbul'un her yerine yayarsınız. Sizin kazanımınız özeldir Türkiye işçi sınıfının ve dünya işçilerinin olacaktır. Unutmayalım ki, son sözü hep direnenler söyler. Zafer direnin emekçinin olacak. BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

Manisa'dan bir metal işçisi

Devrimci İşçi Partisi bir kez daha Tedi işçileriyle birlikte dayanışma ve mücadele çağrısı yaptı

Devrimci İşçi Partisi Limter-İş Sendikası'nda örgütlü oldukları için işten atılan ve haklarını almak, sendikayı işyerine sokmak için mücadele eden Tedi işçilerini direnişlerinin 32. gününde ziyaret etti. İstanbul Tuzla Aydınlan Yan Sanayi'den başlayan yürüyüş direniş çadırına kadar sürdü.

Devrimci İşçi Partililer "İşgal, grev, direniş, yaşasın sınıf mücadelemiz!", "Tedi işçisi kazanacak!", "İşçilerin birliği patronları yenecek!" sloganlarıyla Aydınlan Yan Sanayi'de çalışan işçileri Tedi işçilerinin mücadelesine destek vermeye çağırdı. Çadır girişinde işçiler dayanış-

maya gelen DİP'lileri "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla karşıladılar. Çadır önünde Tedi işçileri temsilcisi ve DİP temsilcisi birer konuşma yaptılar.

Tedi işçileri direnişlerinin dayanışma ile kazanacağını belirterek DİP'lilere teşekkür etti. Devrimci İşçi Partisi adına konuşma yapan yoldaşımız ise Tedi işçilerinin zaferinin sadece Tedi işçilerinin ya da Tuzla bölgesindeki işçilerin zaferi olmayacağını, bu zaferin tüm işçi sınıfına armağan edilmiş bir zafer anlamına geleceğini söyledi. Tedi patronunun baskılara son vermesi ve işçilerin taleplerini kabul etmesi

gerektiğini vurgulayan DİP temsilcisi, aksi takdirde dün olduğu gibi yarın da Tedi işçilerinin gerekli cevapları vereceklerinin ve bu mücadelede asla yalnız olmayacaklarının altını çizdi. Konuşmanın ardından çadırda sohbet devam ederken direnişin gidişatı, mücadelenin ilerletilmesi için yapılması gerekenler ve işçi sınıfının sorunları tartışıldı. Hala çekildi. DİP ve Tedi işçileri birlikte patronlara karşı güzel ve kararlı bir dayanışma tablosu sergiledi. Devrimci İşçi Partililer direniş çadırından ayrılırken yine Tedi işçilerinin mücadele ve dayanışma sloganlarıyla uğurlandılar.

OHAL'e karşı çıkmak ve akademisyenlere sahip çıkmak tüm sendikaların ve emekçi hareketinin görevidir!

OHAL kapsamında çıkarılan 672 sayılı Kanun Hükmünde Kararname(KHK) ile 2346 akademisyenin görevine son verildi. Bunlar arasında Barış için Akademisyenler'in kampanyasına imza veren 40'tan fazla öğretim elemanı da bulunuyor. Bu akademisyenler aynı zamanda Eğitim-Sen üyesi.

KHK kıyımının ardından, Eğitim-Sen'li akademisyenlerin Fethullah Gülen cemaatıyla hiçbir ilgisinin olmadığına ve olamayacağına dair pek çok açıklama yapıldı. Hiç şüphesiz ki bu insanları bir cemaatin üyelerine yönelik tasfiye listelerinin içine almak akla da, mantığa da, hayatın olağan akışına da uymaz. Ancak sorun bundan ibaret değil tabii. Giderek, "FETÖ" adıyla yürütülen operasyonların işçiyeye emekçiye ve halkların kardeşliğine düşman, NATO ve emperyalizm dostu bir sermaye mutabakatının saldırılarında perde olarak kullanıldığı daha fazla ortaya çıkıyor.

Örneğin, Dilovası'nda gözünü kâr hırsı bürümüş patronların, yüz binlerce insanı kanserle yüz yüze bırakan, bebeklerin doğar doğmaz küçücük bedenlerinin ağır metallerle dolmasına neden olan uygulamalarını bilimsel kanıtlarla ortaya

koyan, yıllar boyu bu yüzden "halkı galeyana getirmek" suçlamasıyla akıl almaz baskılara uğrayan, ama hepsini boşa çıkaran Halk Sağlığı Profesörü Onur Hamzaoğlu şimdi OHAL vesilesiyle Kocaeli Üniversitesi'nden atıldı. Yine sendikal mücadele alanında yaptığı çalışmalarla öne çıkan ve işçi mücadelesine katkı sunan Hakan Koçak da aynı üniversiteden atılanlar arasında. Mücadeleci Eğitim-Sen yöneticisi Aysun Gezen ve arkadaşları kamu emekçilerine yapılan her türlü saldırıda en ön safta mücadele etmiş, Ankara Üniversitesi'ne yapılan faşist saldırılar karşısında da dik duruşları dolayısıyla hedef tahtasına konmuşlardı. Şimdi KHK ile atıldılar. Kuvvet Lordoğlu, Yücel Demirer, Gülseren Adaklı, Nilay Etiler, Aysun Özügürlü, Derya Keskin Demirer gibi isimler, hem kamu emekçilerinin sendikal mücadelesinde önde olan hocalar, hem de Tekel'den metal grevlerine akademide işçi sınıfına destek için oluşturulan girişimlerin demirbaşları. Hepsi, üniversitelerin sermayenin araştırma geliştirme departmanlarına dönüştürülmesine karşı mücadele edenler, bedelini işçi ve emekçilerin ödediği savaşa karşı barışçı

savunanlar. Candan Badem, Rauf Kesici, Yasin Durak gibi genç kuşak araştırmacılar işçi sınıfının ve öteki ezilenlerin sorunları üzerine eğilen bir geleneği yaşatmaya çalışıyor. Burada sayamadığımız daha nice değerli deneyimli ya da genç öğretim elemanı, bütünüyle haksız biçimde bu listede yer alıyor.

Zaten atılma sebepleri de bunlar. Fethullah'la, cemaatle, darbe girişimiyle uzaktan yakından ilgisi yok! Hükümetin "FETÖ" paravanıyla OHAL ilan edip eline geçirdiği yetkileri tüm muhaliflerini bastırmak için kullandığını ve giderek daha fazla kullanacağını, sermayenin kazanıp işçi ve emekçilerin daha fazla zarara uğrayacağını gösteriyor bu gelişme. Cemaatle yıllar içinde pek çok kirli ilişki içine girmiş olan AKP iktidarının, akçeli işlerle birbirine mahkûm hâle gelmiş iç içe geçmiş kadrolarıyla yürüttüğü bu sözümona temizlik operasyonları giderek daha az cemaate, daha fazla işçi ve emekçiye vuracak. OHAL bu saldırılarda işçi ve emekçileri korumasız, iktidarı ise dokunulmaz kılıyor. Bu yüzden derhal kaldırılmalıdır. Sadece kamu emekçisi sendikaları değil işçi sendikaları da OHAL'in kaldırılması için mücadeleyi yükseltmek zorundadır.

İşçiye yokluk, sermayeye varlık!

Varlık fonu kanun tasarısı, mecliste kabul edildi. AKP'nin ve sermayenin darbe fırsatçılığının belgesi niteliğindeki bu kanun, emekçilerin birikimlerinin nasıl sermayeye peşkeş çekildiğini göstermenin yanı sıra bu uğurda doğanın ve hukukun nasıl gözden çıkarıldığını da kanıtıyor.

Varlık fonu ne işe yarar?

Varlık fonu, yönetim kurulu Başkan'ın atayacağı Türkiye Varlık Fonu Yönetimi A.Ş. tarafından yönetilecek olan bir fon. Bu yasa sayesinde kurulan dev şirket, sermayeye denetimsiz ve esnek bir teşvik sistemi sağlayacak. Doğanın pervasızca talan edildiği santral ve maden projelerini üstlenen firmalar ücretsiz olarak hazine arazisi sahibi olabilecek. Üstlenici ve taşeron firmalar vergiden muaf tutulacak. İşçi ücretleri ve sigorta primleri gibi masraflar devlet tarafından karşılanacak. İdari izin, ruhsat, ÇED raporu gerekliliği gibi tüm hukuksal prosedürler ortadan kalkacak. Nükleer santral, Cerattepe gibi yargı süreci devam eden davalar

sonuçsuz kalabilecek.

Varlık fonu bunalımdaki Türkiye sermayesinin can suyu olması için oluşturuluyor. 3. havalimanı, 3. köprü, Kanal İstanbul, nükleer santraller gibi "çılgın proje"leri yapacak olan şirketler istedikleri kaynak ve krediyi bulamıyorlardı, bulabileceklerse çok fazla hukuki engelle karşılaşıyorlardı. Varlık fonu sermayenin bu anlamda önemli pek çok ihtiyacını gideriyor.

Bu fon 100 milyar lira-yı aşan işsizlik sigortası fonu ve özelleştirme gelirleri gibi kaynaklar birleştirilerek oluşturuluyor. Bilindiği gibi, Türkiye'de işsizlik sigortası diye bir kurum olduğu hâlde, işten çıkartılan işçilerin çok önemli bölümü kendilerine tanımış olan bu haktan yararlanamıyor, çünkü yasa işçinin sigortadan yararlanması için Türkiye'nin işgücü piyasasında yerine getirilemeyecek birçok koşulu öne sürüyor. Fonda bu yüzden muazzam bir para birikmiş durumda. Şimdi bu para patronlara peşkeş çekiliyor. Yani AKP yine emekçilerden alıp yandaş sermayeye veriyor.

Emekçinin Sözü

Salla başı, al maaşı

Değişen yönetmelik gereği geçtiğimiz Şubat ayında atanan öğretmenlerin adaylık süreçleri 1,5 yıla çıkarıldı. Öğretmenler, ilk 6 ay oryantasyon (yetiştirme) süreci adı altında geçici görev yerlerinde haftada 4 gün 6'şar saat "hazırlık kursu" olarak danışman öğretmenlerle birlikte derse giriyorlar. Diğer 1 günde ise idari görev yapıyor. Sayfalar dolusu rapor ve evrak düzenliyor, bir yığın iş yükü ve angaryayla cebelleşiyor, hiçbir ek ders ve nöbet ücreti verilmediği hâlde okul içi ve bahçe nöbetlerine, raporlu öğretmenlerin boş derslerine koşuyorlar. Yönetmelik gereği aday öğretmenlerin boş derslere

ve nöbetlere koşulması, danışman öğretmen olmadan derslere girmesi yasak. Ancak birçok il ve ilçede bu türden angaryaların yaşandığı haberleri geliyor.

Aday öğretmenleri, danışman öğretmenler ve müdür değerlendiriyor ve verilen notlar adaylıkların kaldırılması için önemli. Not tehdidi ile aday öğretmenlerin idare ile angarya vb. sebeplerle mücadele etmesi önlenmiş oluyor.

Adayların göreve başladığı ilk günlerde okullara gelen Eğitim Bir-Sen yöneticileri, müdürleri de yanlarına alarak aday öğretmenleri kendi sendikalarına üye olmaları noktasında zorlayıp tehditler sa-

vurdular. Türkiye'de kamu emekçilerinin sendikal mücadelesinde koçbaşı görevini üstlenen Eğitim-Sen ve mücadeleyle birçok kazanım elde eden öğretmenler, müdür odalarında aşağılanıp terörist olmakla suçlanıyor, "bu sendikaya üye olanların vatana ihanet edeceği ve dolayısı ile adaylıklarının kaldırılmayacağı" sürekli vurgulanıyor. Oryantasyon adı altında, atanan öğretmenlere ilk günden gözdağı veriliyor, korkutuluyor.

Bütün bir yazı haftada 5 gün zorunlu seminerlerde geçiren ve yaz tatilleri ellerinden alınan aday öğretmenler sabah 9 akşam 5 kurs görüyor ve bu kurslarda tamamen Sünni, şeriatçı eğitim propagandası yapıyor, MEB eliyle seminer gören öğretmenlere gerici "Milli Şuur" dergileri dağıtıyor, İslami eğitim adı altında laiklik, Köy Enstitüleri ve ilerici değerler ayaklar altına alınıyor.

Seminerlerin eğitici içerikten yoksunluğu ve yoruculuğu nedeniyle zaman zaman tepki gösteren aday öğretmenlere devletin form doldurmaları için aday öğretmenlere maaş verdiği, sözleşmeli öğretmenlerin işinin daha zor olacağı, asgari ücrete göre çok daha yüksek ücret aldığımız ve şükretmemiz gerektiği söyleniyor.

Özellikle kadın öğretmenler, sigara içmelerinden kılık kıyafetlerine kadar ahlak bekçisi müdürler tarafından uyarılıp aşağılanıyor, bu davranışlar bahane edilerek performans değerlendirmede keyfi not kırılıyor. Biz öğretmenler, çocuk ve genç tüm öğrencilerimize bilimsel bir eğitim sunmak istiyoruz. İstekliyiz, donanımlıyız ve heyecanlıyız. Bizim bu heyecanımızı kırıp "salla başı al maaşı" moduna geçirmek isteyenlere karşı örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. Ne kadar korkarsak o kadar kaybede-

riz! Ne kadar mücadele edersek o kadar kazanırız!

Bugün emeğimiz ve onurumuz için beraber mücadele edeceğimiz tek sendika Eğitim-Sen'dir. Böyle olmasına rağmen Eğitim-Sen bugüne kadar çoğumuzun kapısına dahi gelmedi. Bilgilendirme ve örgütlenme ihtiyacı hissetmedi. Ama biz yine de Eğitim-Sen'in kapısını çalmalı ve not defterimizde bu eleştirilerle sendikaya girmeliyiz.

"Sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!" şiarıyla mücadeleyi diri unsurlar olarak devrilmalı ve tüm Türkiye'ye emek, eşitlik ve demokratik haklar için "nasıl mücadele edilir" göstermeliyiz. Böylelikle son günlerde iyice değer kaybettiğimiz öğretmenlik mesleğine hak ettiği değeri yeniden kazandırabiliriz.

Ankara'dan bir stajyer öğretmen

Millet OHAL yaşıyor, patronlar sefasını sürüyor!

Başbakan Yıldırım, “biz Olağanüstü Hal’i devlete ilan ettik, millete değil” demişti. Ancak OHAL ilan edileli beri milletin çoğunluğunu oluşturan işçiler ve emekçiler sonuna kadar OHAL yaşıyor.

Hükümet, meclisten apar topar zorunlu bireysel emeklilik tasarısını geçirerek, 45 yaş altındaki çalışanlardan zorunlu kesinti yapılmasını yasalaştırdı. Asgari ücretliden her ay 100 liraya kadar kesinti yapılabilecek. Yine ulusal varlık fonu kurulması adı altında işçilerin alın terinden yapılan kesintilerle oluşturulan işsizlik sigortası fonuna da göz dikilmiş durumda. 100 milyar lirayı bulan işsizlik sigortası fonunun kriz durumunda özel şirket ve bankaların borçlarının ödenmesinde kullanılması bu şekilde meşrulaştırılmak isteniyor. İşten çıkartılan çalışanların birçoğu bu haktan faydalanamadı. Bunun nedenleri arasında, patronların işten çıkartmalarda ahlaksızca İş Kanunu’nun 25/2. maddesini (“Ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller” vb. sebebiyle tazminatsız çıkarma) kullanması var. Bir başka nedenle, işçinin son üç yılda 600 gün

(son 120 günü kesintisiz olmak kaydıyla) prim ödemiş olma zorunluluğu ile karşı karşıya olması ve bunu yerine getirememesi. 100 milyar böyle birikti. Şimdi işçinin alın terini patrona peşkeş çekmeye hazırlanıyorlar.

Bitti mi? Bitmedi... Cumhurbaşkanı Erdoğan, patronların çatı örgütü Odalar ve Borsalar Birliği başkanlarıyla yaptığı toplantıda ağzındaki baklayı çıkardı. İş mahkemelerinin, işten çıkartmalarda işçi lehine verdiği kararlardan şikâyet etti. Patronlara işten çıkartmada kolaylık vaad etti. Kıdem tazminatının fona devredilmesinin habercisi olan bu sözleriyle Erdoğan, OHAL’den milletin çoğunluğunu oluşturan işçiye emekçiye düşen payın ne olduğunu da böylece itiraf etmiş oldu.

Kamudan OHAL karnamesiyle, Fethullah’la uzaktan yakından ilgisi olmayan ama hükümete muhalif sendikacılar, akademisyenler tasfiye ediliyor. Fethullahçıları teker teker kamuya yerleştiren AKP’nin tepesindeki siyasetçilere dokunan yok. Fethullahçıların pek çoğuna bizzat kefil olan Erdoğan’ın konumunu gündeme getiren yok. Öğretmenin,

hemşirenin, idari personelin, büro çalışanının iş güvencesini ortadan kaldırmaya çalışıyorlar.

Bir de günbegün OHAL’i fırsat bilerek işçiyi işten atan, ücretlerini geciktiren, ödemeyen patronlar var. Hakkını arayan taşeron işçileri, ücretlerini isteyen turizm işçileri, Tedi’de sendikalaşan işçiler, Avcılar Belediyesi işçileri sürekli baskı altında. Patronlar ise sıkıştıklarında OHAL’e dayanabilecek olmanın rahatlığı içinde. 2017 yılında metal grup sözleşmeleri yaklaşırken, MESS’in ensesi kalın patronları OHAL’in uzaması için hükümet ve Erdoğan’ın nezdinde baskı yapacaklar. AKP ve Erdoğan buna dünden razı zaten. Meclisten geçiremediklerini kanun hükmünde karnamelerle akşamdan sabaha uygulamaya koyuyorlar. Patronlar da olası grevleri OHAL vesilesiyle yasaklatarak işçiye, kendi istedikleri sözleşmeleri dayatmak istiyorlar.

Kısacası millet OHAL yaşıyor, patronlar sefasını sürüyor. Devlette OHAL ilan ettik sözünün yalan olduğu her geçen gün daha da açık şekilde ortaya çıkıyor.

657’ye dokunma! Milli mutabakatın iş güvencesini gasp etmesine izin vermeyelim!

AKP “milli mutabakat”tan güç alıp krizi fırsata çeviriyor, cemaatçileri temizleme bahanesiyle iş güvencemize saldırıyor. OHAL sonrası açığa alınan kamu görevlisi sayısı 100 bini geçti, binlercesi ise kamu görevinden çıkarıldı. Kamuya yapılacak olan yeni personel alımları ise ağırlıklı olarak sözleşmeli olacak, yani iş güvencesi çöpe atılacak. İşte bugün “kamu personel sisteminin yeniden yapılandırılması” diye adlandırılan bu müdahalelerin asıl hedefi cemaat değil, 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu’dur. Peki, neden 657?

Bugün 657 sayesinde kamu emekçilerini özel sektördeki emekçiler gibi esnek ve sigortasız çalıştıramıyor, istediği gibi işten atamıyor, aldığı unvan ve derecenin altında bir başka işte görevlendiremiyorlar. En önemlisi 657 sayılı kanun emekçilere hak arama, örgütlenme, sendika üyesi olma gibi konularda kolaylık sağlıyor. Fakat sermaye ve onun iktidardaki eli olan AKP, içinden geçtiğimiz ekonomik bunalım döneminde kamu emekçilerini sırtındaki yük olarak görüyor ve işten çıkarmaları mümkün kılarak krizin faturasını kamu emekçilerine kesmeye çalışıyor. İş güvencemize en çok da kriz dönemlerinde ihtiyacımız

var. Krizin faturasını ödemeyelim!

İş güvencesinin değil, cemaatlerin, masonik örgütlerin tasfiyesi

Bir diğer önemli husus da şu: Cemaatle ilişkilendirilen 19 sendikanın kapatılmasına karar verildi ve kapatılan kurumların bununla sınırlı kalmayacağı eklendi. Bu gibi durumlarda hedef tahtasına işçi sınıfının ve emekçi örgütlerinin konulacağını biliyoruz. Hali hazırda hükümete ve düzene muhalif kamu emekçileri hiçbir bilgi-belge olmadan gözaltına alınıyor, 1 Eylül’de yayınlanan yeni Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile KESK’liler de kamudan ihraç ediliyor. Sendikal hakların Anayasa’nın güvencesi altında olduğunu, OHAL Kanunu’yla emekçilerin örgütlenme özgürlüğünün kısıtlanamayacağını hatırlatalım. KHK’lar hukuksuzdur! Başta KESK’liler olmak üzere, işçi ve emekçilerin örgütlerine ve örgütlenme haklarına uzanan eller kırılır!

OHAL rejimi cemaat örgütlenmelerine karşı değil. Bir cemaat gidiyor, yerine yenileri yerleşiyor. Halkın denetimine kapalı, kendi iç hiyerarşisine göre hareket eden

her türlü cemaat yapılanması, masonik örgütlenme kamudan tasfiye edilmelidir. Fakat bunu AKP yapamaz, çünkü AKP bu cemaatlerin asıl işbirlikçisidir. Kamuyu bu pislikten temizlemenin biricik yolu işçi ve emekçilerin kamunun her düzeyinde kendi denetimini sağlamasıdır!

Saldırıları püskürtmenin yolu sınıf mücadelesi

Sarı sendika Türkiye Kamu Sen ve Memur Sen bile bu saldırılar karşısında tavır almak zorunda kalıyor, “İş güvencesinden asla vazgeçmeyeceğiz” diyorlar. Bu aşamada KESK’in sarı sendikalarından bir farkının olması gerekmez mi? Sendikacılar bu yeni dönem saldırıları milli mutabakatla, karşılıklı anlayışla, iyi geçinmekle, lobicilikle, uslu çocuklar olmakla püskürtmez, sınıf mücadelesiyle püskürtür. Sendikalarımız ataletten uyanmalıdır. Dostlar alışverişte görsün misali eylemlerle, etkisiz basın açıklamalarıyla günü kurtaramayız. KESK yüzünü yeniden sınıfa dönmelidir! Hükümete ve sermayeye karşı sağlam bir mücadele hattında, en geniş emekçi kitleleri kapsamak, hazırlıklı ve sonuç alıcı bir hareket inşa etmek zorundadır!

Levent Dölek

Cemaat üniversiteye operasyon yaparken hepiniz oradaydınız! Hâlâ oradasınız!

672 sayılı OHAL kararnameyle üniversitelerden 2346 akademisyen atıldı. Araya Ankara, Gazi, Kocaeli, Muş, Tunceli, Adıyaman üniversitelerinden Barış için Akademisyenler’in kampanyasına imza veren 41 akademisyen de sıkıştırıldı. Geriye kalanların da hakkında ciddi bir soruşturma yapılmış, suçları sabit görülmüş falan değil. Durumu kurunun yanında yaş da yanıyor diye nitelemek de mümkün değil. Zira konu üniversitedeki Fethullahçı kadrolaşma ise bu işin nasıl ve hangi silsile içinde yapıldığı bellidir. Herhangi bir kadrolaşma faaliyetini özellikle de bu derece geniş kapsamlı bir kadrolaşmayı YÖK’ü ve rektörlükleri bağlamadan yapabilemeniz olanaksızdır.

Peki bu tasfiyeleri kim yürütüyor? YÖK ve rektörlükler! Vaktiyle cemaatin okuluna gitmiş, cemaatçi bilinen üniversiteden geçmiş, yok efendim kurban vekâleti vermiş ne kadar insan varsa suçlu ilan edip üniversiteden atıyorsunuz. Peki bu kişiler, mevcut kadrolara sabah erken kalkıp mı girdiler? Bunları kim soktu? YÖK ve rektörlükler! Peki bu YÖK üyelerini o göreve kim atıyor? 22 üyenin 14’ünü Cumhurbaşkanı ve Bakanlar Kurulu... Peki rektörleri? Cumhurbaşkanı bizzat!

17-25 Aralık diye bir milat yoktur, olamaz. Üniversitede hiç olamaz. Üniversitelerde illa bir milat istiyorsanız, hodri meydan! Miladı 31 Temmuz 2008’e koyalım... YÖK’ün araştırma görevlilerinin çoğunluğunu oluşturan 50d’lileri burslu öğrenci ilan edip, lisansüstü eğitimden sonra atmaya yeltendiği, kalıcı 33a kadrosuna geçmelerini engellediği, böylece büyük üniversitelerde boşalacak yerlere MEB bursuyla, YÖK bursuyla Amerika’ya, şuraya buraya gönderdikleri adamlarını tam korumalı kadrolarla yerleştirmeyi planladıkları ve 31 Temmuz’da yayınladıkları yönetmelikle tüm bu planın düğmesine bastıkları günlere geri gidelim. Plan ne kadar tanıdık geliyor değil mi? Dönem dalga dalga Ergenekon soruşturmasının başladığı dönem. Bugün o operasyonlarda rol alanlar “kumpas” adı altında derdest edildi. Peki üniversiteye operasyon yapanlar nerede? Biz söyleyelim, YÖK’ün başında, devletin tepeleğinde, hepsi sıhhatte ve afiyette...

Miladı 31 Temmuz 2008 olarak alalım. Son dönemde deniyor ya, Fenerbahçeliler cemaate karşı ilk direnenler diye. Doğrudur. Ama şimdi dönüp bakıyoruz da ondan önce asistanlar var. İş güvencesi ve akademik özgürlük diyerek birleşen asistanlar ve 2008-2009 yıllarında başta Beyazıt olmak üzere kampüsleri direniş alanına çeviren genç akademisyenler var. İlk barikatı asistanlar kurdu. Biz kurduk. Biz kalıyoruz YÖK gitsin dedik! Grev yaptık, yürüyüş

yaptık, çadır kurduk, hiçbir arkadaşımızı vermedik. Ekmeğimize geleceğimize oynatmadık. Tüm bunları yaparken de sadece haklarımız için değil üniversitemizin ve halkın geleceği için mücadele ediyoruz dedik. Bizi Anadolu’ya göndermek istediklerinde hayhay dedik. İş güvencesi olduktan sonra yurdun her köşesinde görev yapmaya hazırız dedik. Ekmeğinden arttırdığıyla bizi okutanın bu halk olduğunu aklımızdan çıkarmadık. Ama niyet belliydi. Karşımızda cemaatiyle AKP’yle birleşmiş bir cephe vardı. (Hakkını yemeyelim belki şaşırtıcı gelecek ama AKP’den bir tek Burhan Kuzu asistanların taleplerini desteklemişti) Direndik ve kazandık. 31 Temmuz yönetmeliğini çöpe yolladık. Operasyonu boşa çıkarttık. Bir kez daha emeği geçen herkese selam olsun!

Şimdi bugün üniversite nasıl bu hâlde diye görmek isteyenler, 2008 sonunda İstanbul Üniversitesi’nde tüm fakülte asistanlarını kadroya geçiren rektörlük kararının nasıl YÖK’e şikâyet edildiğini ve durdurulduğunu araştırınlar. Direnen asistanları koçbaşı olarak niteleyen YÖK başı vekili hakkındaki 70 sayfalık intihal dosyasının nasıl örtbas edildiğini araştırınlar. Adım adım AKP’nin neden intihali bir suç olmaktan çıkarttığını sorgulasınlar. Sonra bu kişiler yükseköğretim sisteminde hangi pozisyonları tutmuşlar ona baksınlar. Koskoca üniversitelerin idari ve akademik kadrolarına, sanki o üniversitelerin içinden kimse yokmuş gibi dışarıdan paraşütle yapılan atamaların nasıl ve kimler tarafından hangi kriterlere göre yapıldığını sorgulasınlar. Cemaat ve AKP ittifakının üniversitelerde hiçbir zaman ciddi bir sarsıntıya uğramadığını göreceklerdin.

Ve son olarak AKP hükümetine 674 sayılı kararnamenin son maddesini ekleme fikrini kimin verdiği bir dönüp baksınlar. YÖK kanununa eklenen bir madde ile Öğretim Üyesi Yetiştirme Programı (ÖYP) kapsamında asistan olarak atanmış herkes tek seferde 50d kadrosuna geçirildi. Binlerce asistanın geleceği idarecilerin iki dudağı arasına bırakılmış oldu. Yeni bir büyük tasfiyenin yolu açıldı. Üstelik bu hükümete muhalif bilim insanlarının akademiye girebileceği tek kapı olan, merkezi sınav ve yerleştirme esasına dayanan ÖYP üzerinden yapıldı. 2008-2009’da asistanların geçit vermediği cemaat operasyonu 2016’da 674 sayılı OHAL karnamesiyle sözümlü ona cemaate savaş açmış AKP hükümeti tarafından bizzat uygulamaya konuyor. Evet dönüp bu fikir nereden çıktı ona bakılması ve bu kişilerin kim tarafından atandığını, kimlerin sıra arkadaşları olduğunu da unutmamalı...

Yenikapı'da borsa-dolar-NATO Dolmabahçe'de anti-emperyalizm

Devrimci İşçi Partisi, 6 Ağustos Cumartesi günü Dolmabahçe'de 1968'in devrimci gençlerinin 6. Filo'yu denize döktüğü yerde "Türkiye NATO'dan çıksın!", "İncirlik Üssü kapatılsın!" sloganlarıyla eylem yaptı.

Bir gün sonra 7 Ağustos'ta Yenikapı'da sözde milli, özde NATO'cu mutabakat mitingi yapılacaktı. DİP, yaptığı eylemle öncelikle sermayenin mutabakatını teşhir etti, Yenikapı mutabakatının NATO'cu patron partilerinin, doların istikrarı, borsanın ve yabancı sermayenin istikbalini için yaptığı bir mutabakat olduğunu haykırdı. İşçi ve emekçileri kendi çıkarları için sermayenin tüm partilerine ve emperyalizme karşı mücadeleye çağırdı.

AKP'liler ABD'ye karşı hamasi nutuklar atarken, AKP yandaşı

medya da bu nutukları tekrarlayıp halkı oyalarken, ABD ile ilişkiler tepeden tırnağa onarılıyor, yeni ittifaklar kuruluyor, suç merkezi, çibanbaşı İncirlik suç işlemeye devam ediyor. Devrimci İşçi Partisi ise Dolmabahçe'de halkın hamasetle oyalanmasına karşı lamı cimi olmadan somut taleplerle çıktı meydana. Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını ve İncirlik Üssü'nün kapatılmasını istedi.

Devrimci İşçi Partisi, Dolmabahçe'den işçi ve emekçilere şu çağrıda bulundu: "Emperyalizm sızmasından kurtulmak için sivrisineklerle oyalanmak yerine bataklığı kurutmaya çağırıyoruz. İncirlik Üssü açık kaldıkça, Türkiye NATO üyesi oldukça, darbe tehlikesi eksik olmayacaktır. NATO'dan çıkmayı, İncirlik başta olmak üzere emperya-

list üsleri kapatmayı savunmayan bir darbe karşıtlığı kabul etmiyoruz!"

DİP bu çağrıyı yaptıktan bir gün sonra Yenikapı'da Erdoğan'lı, AKP'li, CHP'li, MHP'li, Genelkurmay Başkan'lı mutabakat mitinginde her şey konuşuldu ama bir tek Türkiye'nin NATO üyeliği ve İncirlik Üssü'nün kapatılması gündeme getirilmedi. Hani ABD darbe girişiminden sorumluydu? İncirlik'ten kalkıp TBMM'yi vuran F-16'ları besleyen tanker uçaklarını nasıl da unutturdu! Onların Amerikan karşıtlığı sadece halkı oyalamak içindir. Nasıl başka türlü olsun?

Erdoğan siyasi kariyerinde yaptığı atılımı AKP'yi kurmadan önce Washington'a gidip aldığı icazete borçludur. CHP, belediye başkan

adaylarını yönetici kurullarında değil ABD büyükelçileriyle yaptığı gizli görüşmelerde belirlemektedir. MHP ile belirledikleri cumhurbaşkanı adayının çatısı da Amerikan malıdır. MHP'nin kurucusu Alparslan Türkeş CIA'dan eğitim almış, TSK'da albay rütbesiyle NATO şube müdürlüğü yapmıştır. Tarihi boyunca emperyalizme karşı savaşan sosyalistleri hedef almıştır. Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar ise ABD liyakat madalyası sahibi bir NATO subayıdır. Darbe girişimi sonrası ABD Genelkurmay'ını üç defa arayıp tekmil vererek NATO'ya ve emperyalizme bağlılık açıklaması yapmasıyla gündeme gelmiştir. Bunlardan NATO'ya ve emperyalizme karşı durmaları beklenemez. Türkiye'nin

emekçi halkı, emperyalizme karşı verdiği mücadelede bu işbirlikçi patron partilerini de aşmak ve işçilerin bağımsız cephesini kurmak zorundadır. DİP, Dolmabahçe'de sermayeye ve emperyalizme karşı işçilerin cephesi çağrısını yükseltmiştir.

Yenikapı'daki meydan doludur. Kitleleri taşımaz. Konuşmacıları sermayenin ve emperyalizmin hizmetkârlarıdır. Çökmeğe mahkumdur. Dolmabahçe'de yükselen mücadele bayrağının ise temeli sağlamdır, bu ülkenin anti-emperyalist geleneğine yaslanmaktadır, kitleleri özür, kararlı, dürüst ve azimlidir. Halkların özgür geleceğini Dolmabahçe'den yükselen kızıl bayrak temsil etmektedir.

Aranan kitle imha silahları İncirlik'te bulundu: İncirlik derhal nükleer silahlardan ve emperyalist askerlerden temizlenmelidir!

İncirlik Üssü sadece bölge halklarının başına bela değildir. Emperyalizm, kendisiyle işbirliği yapan ülkelere en büyük belaları getirmiştir. 1960'ta İncirlik'ten kalkan casus uçaklar SSCB'yi gözlemleme operasyonlarında Sovyet Hava Kuvvetleri'nce düşürüldüğünde Türkiye tehdit altına girmişti. ABD'nin İncirlik'e yerleştiği nükleer silahlar bu olayda ve daha sonra Küba krizinde, Anadolu'yu nükleer savaş tehdidinin merkezi haline getirmişti.

15 Temmuz darbe girişiminin ardından ABD'nin İncirlik'teki nükleer silahları bir kez daha gündeme geldi. İncirlik'teki nükleer silahların bir iç savaş durumunda farklı güçlerin eline geçmesi endişesi Amerikan kamuoyunda tartışılırken, ABD Hava Kuvvetleri Bakanı Deborah Lee James, İncirlik'te yer alan 50 kadar B61 Hidrojen bombasının güvende olduğu ve bu bombaların akıbetinden endişe duymadıklarını açıkladı. Böylece Türkiye halkı olarak kendi hükümetlerimizin bize asla açıklamaya tenezzül etmediği bir gerçeği yani yaşadığımız topraklarda ABD'ye ait en az 50 adet nükleer bombanın bulunduğunu öğrenmiş olduk.

Bu bilgi ile Malatya'da kurulan füze kalkanının da savunma değil saldırı amaçlı olduğu bir kez daha tescil edilmiş oldu. Başta İran'ın olası nükleer silahlanmasına karşı kurulduğu ilan edilen bu kalkanın, esas olarak ABD ve İsrail tarafından gerçekleştirilecek nükleer saldırılara cevap verilmesini engellemeyi amaçladığı gayet açık şekilde önümüzde duruyor.

Bu koşullar altında bombaların hangi gizli anlaşmalar uyarınca İncirlik'e getirildiğini ve bu anlaşmalarda halkın hayatını ve geleceğini tehdit eden başka hangi maddeler olduğunu öğrenmek de hakkımız. Bununla birlikte hangi anlaşmaya dayandırılırsa dayandırılırsın, ne ABD'nin Türkiye'de nükleer silah bulundurmasının ne de söz konusu anlaşmaların bir meşruiyeti vardır.

Irak'ın hiçbir zaman izine rastlanmayan kitle imha silahlarının varlığı gerekçe gösterilerek ABD ve İngiltere tarafından işgal edildiği, işgalden bu yana 1 milyondan fazla Iraklı'nın öldüğünü biliyoruz. Suriye'ye de aynı gerekçeyle emperyalist müdahaleler hazırlandığına şahit olduk. Oysa gerçek kitle imha silahlarının İncirlik'te ABD tarafından depolandığı bugün itiraf edilmiştir. Bu silahlar bölge halkları kadar silahların konuşlandığı Türkiye halkları için de tehditir.

İncirlik'teki nükleer silahlar geçiştirilecek bir konu değildir. Derhal harekete geçilmelidir ve şu önlemler alınmalıdır:

Türkiye NATO'dan çıkmalıdır. ABD ile yapılan tüm askeri anlaşmalar derhal yırtılmalıdır. İncirlik Üssü kapatılmalıdır. İncirlik Üssü'ndeki tüm nükleer askeri envanter İran ve Irak başta olmak üzere bölge devletlerinin gözlemcilerinden, Filistin halkının temsilcilerinden müteşekkil, sendikalar ve siyasi parti temsilcilerine açık, BM dahil her türlü emperyalist oluşumdan bağımsız bir heyet tarafından denetlenmeli, kayıt altına alınmalı ve imha edilmelidir.

NATO'nun suç dosyası

Açık adı Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü olan NATO, 1949 yılında İkinci Dünya Savaşı'nın ardından İkinci Dünya Savaşı'nı kazanmış başlıca Batılı emperyalist güçleri (ABD, İngiltere, Fransa vb.) kapsayan 12 ülkenin katılımıyla kuruldu. 1955'te savaşın mağluplarından Batı Almanya da NATO ittifakına dâhil oldu. NATO'nun kuruluş amacı, 2. Dünya Savaşı'nda dünyayı Nazi saldırılarından kurtaran güçlerden Sovyetler Birliği (öteki güç işgal altındaki ülkelerdeki direniş hareketleridir) başta olmak üzere güçlenen bürokratik işçi devletlerinin emperyalist merkezlerle yönelik tehdidiyle baş etmektir.

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından emperyalizm açıkça işçi devletlerine doğrudan saldırmaya cüret edememiş, Kore devrimini boğmakta başarısız olmuş, Vietnam'da ise bu ülkenin devrimci işçi ve köylülerinden okkalı bir tokat yiyerek gerisin geriye dönmüştür. O yüzden başını ABD'nin çektiği emperyalist Batı ittifakı işçi devletlerine karşı "soğuk savaş" adı altında geri-

ci bir mücadele yürütmüştür. Adı soğuk savaş olsa da bu mücadele hiç de soğuk geçmemiştir. NATO, Avrupa ülkelerinde kendi kontrolü altında gizli örgütler oluşturmuştur. İtalya'da "Gladio" adıyla kurulan bu gizli örgütlenme genel olarak Süper NATO adıyla da anılmakta ve Türkiye'de kontrgerilla olarak bilinmektedir. Bu örgüt Avrupa çapında Nazi artığı faşistler başta olmak üzere katil sürülerini gizli örgütlerde istihdam etmiştir. Suikastlar, provokasyonlar, katliamlar düzenlemiştir.

NATO, SSCB yıkıldıktan sonra açık askeri operasyonlara da başlamıştır. Yugoslavya'da önce halkların boğazlaşmasını kışkırtan ve dökülen kanı ellerini ovuşturarak izleyen Batı emperyalizmi, bir işçi devletiyken halkların kardeşliğinin sembolü olan Yugoslavya'nın dağılmasını garanti altına almak için 1999'da bizzat NATO eliyle Yugoslavya'yı bombalamıştır. 11 Eylül'de El Kaide'nin New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'ne saldırmasını bahane ederek Afganistan'ı işgal etmiştir.

NATO'ya bağlı ISAF ismindeki askeri koalisyon Afganistan'da hâlâ işgalcidir. TSK da buraya asker göndererek NATO'nun bu işgaline ortak olmuştur. Irak'ta 1 milyon insanın ölümüne neden olan işgali gerçekleştiren de, Suriye'de kanlı iç savaşı başlatıp destekleyen de, başta ABD olmak üzere NATO üyesi emperyalistlerdir. Ayrıca NATO'nun kendisi, eğitim adı altında kurumsal olarak da Irak işgalinde rol oynamıştır. Kaddafi'nin devrilmesi ve Libya'nın kanlı bir iç savaşa sürüklenmesinde ülkeyi havadan bombalayan ve karşı devrimci, tekdüze mezhepçi çeteleri silahlandıran NATO'nun suçu açıktır. NATO hali hazırda korsanlığı önlemek adı altında Somali açıklarında konuşlandığı savaş gemileri ile Ortadoğu'da kontrol sağlamakta, yeni katliamlar için askeri zeminini kuvvetlendirmektedir. Ukrayna'da Nazi sempatisini ve ırkçılığını gizlemeye gerek duymayan çeteleri siyasi, askeri ve finansal olarak arkalamaktadır.

NATO, Türkiye'de ve başka her yerde gelişecek devrimlere, ilerici hareketlere ve anti-emperyalist mücadelelere karşı bir numaralı tehdit olma özelliğini sürdürmektedir.

NATO mutabakatı, emperyalizm bayrağı!

Türkiye'de NATO'nun işçi ve halk düşmanı faaliyetleri

Türkiye'de faşist hareketin gençliği örgütleyip, komando kamplarında eğiterek sosyalist, yurtsever, anti-emperyalist gençlik hareketlerinin üzerine saldırtması bir NATO operasyonudur. Komünizmle Mücadele Dernekleri'nin, 6 Filo'ya karşı eylem yapan öğrencilere saldıran siyasal İslamcı grupların örgütleyicisi ve azmettiricisi de NATO'dur. 1974'te Başbakan olan Bülent Ecevit, Genelkurmay'dan aldığı bilgilendirme temelinde, halkın hiçbir şekilde haberdar olmadığı gizli bir Özel Harp Dairesi'nin bulunduğunu ve bu dairenin Amerikan Askeri Yardım Heyeti binasında faaliyet yürüttüğünü öğrendiğini söylemiştir. Birçok aydının faili meçhul cinayetlerde katledilmesinin, 1977 1 Mayıs katliamının, faşist çetelerin silahlandırılmasının, Maraş, Çorum gibi mezhepçi katliamların arkasında NATO

komutasındaki kontrgerilla bulunmuştur. Bu örgütlenme 12 Eylül askeri darbesine giden yolda halkı bezdirerek darbeye zemin oluşturmuştur. ABD'nin "bizim çocuklar" diyerek desteklediği gerici generallerin darbesiyle işçi sınıfının örgütleri kapatılmış. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu başkanı Halit Narin, "bugüne kadar işçiler güldü artık gülme sırası bizde" demiştir.

Kontrgerillanın faaliyetleri 12 Eylül'le de bitmemiş, takip eden yıllarda çok sayıda faili meçhul cinayet işlenmiştir. NATO beslemeleri, bir faşist (Abdullah Çatlı), bir ağa (Sedat Bucak) ve bir emniyet müdürü (Hüseyin Kocadağ) Susurluk'ta aynı araba içinde kaza yapınca kontrgerilla yeniden ülke gündemine taşınmıştır. Ancak ısrarla iktidarlar kontrgerillanın üzerine gitmedi. En fazla bu gizli örgütün kullanıp attığı

kişiler oldu. Yerine yenileri ikame edildi. Operasyonlar devam etti. Yine NATO beslemesi olan Fethullah Gülen cemaatine bağlı elemanlar da kontrgerilla içinde yerlerini aldılar. Türk ve Kürt emekçilerinin, sosyalist mücadele veren insanların kanlarını dökerek, her fırsatta halkların kardeşliğini dinamitleyerek, mezhepçiliği kışkırtarak Türkiye'yi Batı emperyalizminin etki alanı içinde tutan kontrgerillanın cemaatçi unsurlarının 15 Temmuz darbe girişiminde ciddi bir rol oynadığı da bilinmektedir. Türkiye NATO'dan çıkmadıkça bu kirli yapının tasfiyesi mümkün değildir. Daha önce "Ergenekon" davalarında, bugün "FETÖ" operasyonlarında olduğu gibi kontrgerilla saflarında kan değişimi olmakta, NATO ve emperyalizm çizgisinde halka karşı suç işleyen şebeke korunmaktadır.

Türkiye'nin NATO'ya girmesi: Önce emperyalist orduların askeri olup öldük, sonra emperyalist şirketlerin kölesi olup sömürüldük!

Türkiye'nin kapitalist iktidarı Demokrat Parti ve lideri Adnan Menderes 1950 yılında 5 bin kişilik bir tugayı emperyalistlerle birlikte Kore devrimine saldırmak üzere dünyanın öbür ucuna gönderdi. Yıllar içinde Kore'de emperyalist koalisyonun gü-

dümünde savaşan asker sayısı toplam 23 bini buldu. Kore'de Amerikan 9. Kolordusu'nun sağ kanadına yerleştirilen Türk tugayına İngilizce North-Star (Kuzey Yıldızı) adı takılmıştır. Bu savaşta 734 asker ölmüş, 2147 asker de yaralanmıştır. Emperyalistle-

rin çıkarı uğruna Anadolu'nun emekçilerinin kanını döken Menderes hükümeti mükâfat olarak Türkiye'yi NATO'ya sokmuştur. Ancak Türkiye sermayesi için mükâfat olan NATO üyeliği, işçi ve emekçiler için daha fazla yabancı boyunduruğu anlamı-

na gelmiştir. Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşılar ve diğerleri Batının emperyalist şirketleriyle ortaklıklar kurup hep birlikte önce Türkiye'nin emekçi halkını asker olarak ölüme göndermiş sonra da yıllar boyu ucuz işgücü olarak da alabildiğine sömürmüştür.

Adana'da emperyalist bir çıbanbaşı: İncirlik

Türkiye Kore'ye asker gönderirken ABD de Türkiye'ye bir istihkâm kolordusu göndererek 1951 yılında İncirlik hava üssünün inşaatına başlamıştır. Türkiye 1952 yılında NATO'ya üye olduktan sonra önce İzmir'de bir NATO karargâhı kurulmuş ardından da 1954 yılında TSK ve ABD Genelkurmay'ının anlaşması ile Adana Hava Üssü adı altında İncirlik emperyalizmin hizmetine açılmıştır.

İncirlik açılır açılmaz emperyalizm ve Siyonizmin hizmetinde Lübnan'daki iç çatışmaya müdahale için kullanıldı. Buradan, anti-emperyalist ve anti-Siyonist savaşçılara karşı, yabancı destekli sağcı grupların lehine askeri operasyonlar düzenlendi. 1967'de Arap-İsrail savaşında İncirlik, Siyonist uçakların acil işleri için ve ikmal yapmak üzere kullandığı üs oldu. 1970'te Siyonizmin ve

emperyalizmin işbirlikçisi Ürdün rejiminin "Kara Eylül" olarak tarihe geçen olaylarda Filistin Kurtuluş Örgütü'ne açtığı savaşta, gerici rejime silah sevkiyatı İncirlik üzerinden yapıldı. 1973 Arap-İsrail savaşında Siyonizme hizmet etti. 1979 İran devrimi sırasında emperyalist ajanlar İncirlik üzerinden kaçırıldı. Birinci Körfez Savaşı'nda İncirlik, emperyalist koalisyonun en önemli merkezlerinden oldu. Sonrasında ABD, yıllarca Çekiç Güç adıyla güya Kürtleri Saddam'dan korumak amacıyla ama özünde bölgede askeri hâkimiyetini perçinlemek için İncirlik Üssü'nü kullandı. Afganistan savaşı ve 2003'te Irak'ın işgali esnasında ölüm kusan emperyalist uçaklar İncirlik'ten havalandılar.

Bugün İncirlik Üssü, DAİŞ'e karşı operasyonlar adı altında bölgeye gerici müdahalelerde bulunmak isteyen ABD, Almanya ve İngiltere uçaklarının yanı sıra tekkirici mezhepçi çetelerin baş finansörü Suudi Arabistan'ın uçaklarına da ev sahipliği yap-

maktadır.

Darbe üssü İncirlik

15 Temmuz darbe girişimi sırasında yıllarca bölge halklarının başına bomba yağdıran uçakların kalktığı İncirlik Üssü'nden iki tanker uçak kalktı. Tankerlerin uçuş yönü bu sefer güneye doğruydü. Bu uçaklar, TBMM'yi bombalayan, halkı katleden darbeci subayların kullandığı F-16'lara yakıt nakli yapmak için havalanmışlardı.

İncirlik Üssü'nden havalanan bu tanker uçaklar, ABD'nin darbe girişimini en baştan bildiğinin kanıtıdır. Nitekim İncirlik'in Türk komutanı Tuğgeneral Bekir Ercan Van, darbe girişiminin başarısızlığa uğradığını anladıktan sonra İncirlik'teki ABD'li subaylara sığınma talebinde bulunmuştur. ABD'liler "başarısız" Tuğgeneral'in talebini reddetmiştir. Ancak darbe girişiminden önce İncirlik'te yaşanan trafik yoğunudur. ABD'li subayların

da katıldığı toplantılar yapıldığı bilinmektedir. Mekanize birlikler tugay komutanı Tuğgeneral Hasan Polat'ın darbeden önce İncirlik'te 12 toplantı yaptığı söylenmektedir.

Tüm bunlara rağmen AKP iktidarı tarafından hamasi bazı nutuklar dışında ne ABD yönetiminden ne de İncirlik'teki emperyalist askeri birliklerden 15 Temmuz'un hesabı sorulmamıştır. Tam tersine ülke çapında sayısız kışlanın önü barikatlarla çevrilirken ve bu önlemler haftalarca devam ederken, AKP iktidarı İncirlik'te hayatı normale döndürmek için hemen harekete geçmek zorunda kalmıştır. Bu rezilliğin sebebi bellidir. Türkiye NATO üyesidir. ABD'ye bağımlıdır. Bu yüzden de başka halkların topraklarına yapılan emperyalist saldırganlığın üssü olmanın yanı sıra kendi topraklarını da koruyamaz haldedir. Emperyalizme uşaklık eden diğer tüm ülkeler gibi.

Cerablus-Mınbiç seferi: Türk-Kürt kardeşliğinin bağrına sokulmuş kama!

Gerçek gazetesi olarak Fırat Kalkanı operasyonu başlar başlamaz, açıklanan resmi gerekçenin gerçeği yansıtmadığını, operasyonun DAİŞ'ten ziyade Mınbiç'i DAİŞ'ten kurtaran Kürt YPG güçlerine yönelik olduğu değerlendirilmesini yaptık. Zira Türkiye öteden beri DAİŞ'i tehdit sıralamasında üstlere yerleştirmiyor, hatta DAİŞ'e el altından verdiği destek dolayısıyla ulusal ve uluslararası mecralarda eleştiriliyordu. PYD/YPG güçlerinin Fırat nehri batısına geçmesi ise "kırmızı çizgi" olarak nitelendiriliyordu. "Fırat Kalkanı" ismi bile operasyonun esas amacının Kürt güçlerini Fırat'ın doğusuna itmek olduğuna işaret ediyordu.

Mezhepçi çeteler eliyle DAİŞ'e karşı mücadele tiyatrosu

Bu koşullar altında DAİŞ açısından büyük bir kayıp söz konusu değildir. DAİŞ'in daha önce ikmal ve ticaret yolu olarak kullandığı Türkiye sınırı bir miktar güneye çekilmiş görünmektedir. Bu bölgelere konuşlandırılan Türkmen ve

Arap unsurlar tekfirli ve mezhepçi ideolojiye sahiptir. Dün çokça yaşadığı gibi yarın da bu unsurların DAİŞ, El Nusra gibi yapılara geçmeleri, onlarla aktif işbirliği içinde olmaları büyük olasılıktır. PYD/YPG güçlerine yapılan saldırılar ise DAİŞ'i askeri açıdan rahatlatan niteliktedir. PYD/YPG güçlerini kuzeye yönlendirmek zorunda kalmakta, böylece DAİŞ'in başkenti niteliğindeki Rakka ve geçiş bölgesi El-Bab üzerindeki askeri baskı hafiflemektedir.

ABD emperyalizmi Suriye denkleminde çıkarılmalıdır

TSK'nın ve taşeron unsurların bölgedeki askeri varlığının hiçbir anti-emperyalist yönü yoktur. Bilakis ABD bu operasyonu meşru görmüş ve desteklemiştir. ABD, PYD/YPG güçlerinin Fırat'ın doğusuna çekilmesinde de Türkiye ile hemfikir durumdadır ve Kürtlere bu yönde baskı yapmaktadır. Diğer yandan ABD'nin müttefiki gördüğü iki gücün, TSK ile PYD'nin boylu boyunca çatışmaya girmesini istemediği, gerilimi kontrol ederek her iki gücü de kendi siyasi etki dairesi içinde

tutmaya çalıştığı görülmektedir. Öyle ki Fırat Kalkanı operasyonunda sahaya çıkan askeri güçler NATO ordusu TSK, CIA beslemesi ÖSO'cular, ABD destekli Kürt grupları ve ABD ile Türkiye'nin yarattığı bir Frankenştayn olan DAİŞ'tir. Bu denklemin tarafları ABD ile ilişkilerinde köklü değişikliklere gitmediği sürece her türlü sonuç emperyalizmin lehine olacak, savaşın bedeli ise Türk, Kürt ve Arap halklarına ödetilecektir.

Devrimci İşçi Partisi'nin bu konuda önerdiği siyasal yaklaşım

son derece önemlidir. DİP, halkların kardeşliğini ve anti-emperyalizmi birbirinden ayrılmaz ilkeler olarak savunuyor. Mezhepçi çetelere verilen desteğe ve bu temelde TSK'nın katılımıyla yürütülen Cerablus-Mınbiç operasyonuna karşı çıkıyor. Şu anda Kuzey Suriye coğrafyasında bir halklar boğazlaşmasını engelleyecek tek seçeneğin, Türkiye'nin NATO'dan çıkması, İncirlik üssünün kapatılması ve Rojava'dan her türlü emperyalist üs ve askerlerin kovulması ile sağlanabileceğini savunuyor. Gerçek tüm yalınlığı ile ortadadır,

emperyalizmle birlikte yürünecek yol yoktur: Türk, Kürt ve Arap halklarının kardeşliği ve birliği temennilerle, empati çağrılarıyla değil halkların düşmanı emperyalizmle mücadele ederek, Suriye ve Ortadoğu denkleminde emperyalizmin çıkartılmasıyla sağlanabilir!

**Cerablus-Mınbiç seferine hayır!
CIA beslemesi mezhepçi çetelere
desteğe son!**

Türkiye NATO'dan çıksın!

ABD Rojava'dan kovulsun!

ABD ile savaş, Kürtlerle barış!

Bölge güçleriyle Kürtlere karşı değil emperyalizme karşı ittifak kurulmalıdır

Erdoğan ve AKP iktidarının dış politikadaki manevraları baş döndürücü bir hızla devam ediyor. Bu manevraların hepsi Türkiye'nin muhatapları karşısında geri adımlar atması, tavizler vermesi karşılığında gerçekleşiyor. AKP ve Erdoğan, İsrail'den Mavi Marmara katliamının hesabını sormak bir yana bu katliamlardan hesap sorulmasını ilânihaye engelleyen, İsrail'in Filistin halkının gaz rezervlerini gasp etmesine ortak olan bir anlaşma imzaladı ve devamında İsrail'in Gazze'yi bombalamasına göz yuman bir politika benimsedi. Erdoğan düşürülen uçak dolayısıyla Putin'den özür diledi. Türkiye Suriye'de Esad'ı devirme hedefinden çark edip, Rusya ve ABD arasındaki "Esadlı geçiş, Esadsız çözüm" mutabakatına adapte olmaya karar verince İran'la da ilişkiler düzelme yoluna girdi.

ABD ile ilişkilere gelince, 15 Temmuz'dan sonra Türkiye'de yükselen Amerikan karşıtı söylemlere bakıp, Türkiye ABD ilişkilerinin gerilediğini düşünebilirsiniz. Ancak aynı manzara ya bakıp, 15 Temmuz'da açıkça ABD ve NATO güçleri tarafından desteklenmiş darbe girişiminin ar-

dından dahi Türkiye'nin ABD ve NATO çizgisinden ayrılmayışını, emperyalizme itaat politikasının devamı olarak da görebilirsiniz. Doğru olan ikincisidir: arada bazı çelişkiler olmakla birlikte, Erdoğan ve AKP iktidarı dış politikayı ABD ekseninde tutup, İncirlik'i emperyalizmin hizmetine sunmaya devam etmekte, Amerikan para babası George Soros'un vaktiyle söylediği "Türkiye'nin en iyi ihraç malı ordusudur" sözünün gereğini yerine getirmektedir.

Erdoğan ve AKP iktidarı, dün karşı karşıya geldiği güçlerin (mesela Rusya'nın) karşısında diz çöküp özür dilerken, ülkesinde darbe tezgâhlanmış ABD'ye eyvallah çekerken, karşılığında tek bir şey istiyor: o da Türkiye ve Suriye'de Kürt hareketini askeri açıdan geriletmek ve tasfiye etmek için kendisine cevaz verilmesi. Kürt düşmanlığına dayandırılan bu politikayla bir kez daha emperyalizmin ekmeğine yağ sürülüyor. Kürt halkı, ABD ve Avrupa emperyalizmine doğru itiliyor. Türkiye'de emperyalizmin askeri varlığı ve siyasi nüfuzu artıyor. Bu vesileyle Suriye sahnesinden silinmeye yüz tutmuş CIA beslemesi ÖSO çete-

lerine adeta hayat öpücüğü veriliyor. DAİŞ kendine manevra alanı buluyor. Bu tablo ortadayken Binali Yıldırım'ın ABD'nin Rojava politikasını eleştirerek "bu bölgede ne olacağına Türkiye ve İran karar verir" türünden açıklamalar yapmasının içinin boş olduğu da açıkça gözüküyor.

Bölgenin devletlerinin yani İran'ın, Irak'ın, Suriye'nin, Lübnan'ın bölge sorunlarının çözümünde inisiyatif almasına karşı çıkılmaz; iş ki bu inisiyatif bölgenin ezilen halklarından Kürtlere karşı değil emperyalizme ve Siyonizme karşı alınsın. ABD ve Avrupa Birliği emperyalizmi denklem

dışına çıkarılsın. Hâlbuki şu andaki durum tam tersidir. Türkiye'nin ve İran'ın Kürt düşmanlığına yönelik milliyetçi politikasının, Rusya'nın ise ABD emperyalizmi ile anlaşma çizgisinin ceremesini bölge halkları çekmekte iken İsrail ve ABD en elverişsiz koşullarda dahi bölgedeki nüfuzunu sürdürmektedir.

Devrimci Marksizm Atlen Yıldırım sayısı Türkiye'de ve dünyada faşizm ve istibdat rejimlerini konu alıyor!

Devrimci Marksizm dergisinin Türkiye'de ve dünyada faşizm ve istibdat rejimlerini konu alan 27. sayısı çıktı. Bu sayı Nisan ayında yitirdiğimiz Atlen Yıldırım yoldaşımızın önerisi doğrultusunda hazırlanmıştı, ona ithaf edilmiş bulunuyor.

Bu sayı aynı zamanda derginin tam tamına 10. yılını kutladığı bir sayı! Dergi ilk kez 2006 yılının 1 Mayıs'ında Kadıköy meydanında dağıtılmıştı.

Nice yıllara *Devrimci Marksizm!*

Dergimizi internette satın almak için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz devrimcimarksizm.net
iletisim@devrimcimarksizm.net facebook/devrimcimarksizm

Dikiş tutmuyor!

Efkan Ala da gitti! Üstelik AKP ve hükümet içinden sızan bütün haberler bunun daha başlangıç olduğunu, parti ve devlet içinde daha büyük bir temizliğin sadece ön habercisi olduğunu gösteriyor. AKP ne yapsa dikiş tutmuyor.

Erdoğan ve partisinin kurduğu sistemin ne büyük zaafı içerdiği 15 Temmuz darbe girişimi sırasında ortaya çıkmıştı. Uluslararası alanda büyük bir yalnızlık, devletin silahlı güçlerinde Erdoğan'a ve hükümete çok güçlü bir muhalefet, AKP'nin kendisi içinde, özellikle Gül önderliğindeki muhalif kanatta darbe konusunda ciddi bir çatlak, bu zaafın önde gelenleri idi.

Ne var ki, Efkan Ala olayı başka bir karakter taşıyor. Ala, 17-25 Aralık yolsuzluk soruşturmasının hemen ertesinde, 26 Aralık 2013'te İçişleri Bakanlığı'na getirilmiş, delil karartma rejiminin inşa edilmesinde birinci dereceden rol oynamış, Erdoğan'ın Bekir Bozdağ, Yalçın Akdoğan, Hakan Fidan gibi isimlerden oluşan "iç kabine"sinin

asli bir unsuru olmuştur. İstibdad rejiminin kurulmasında başrolü oynayan birinden söz ediyoruz.

Efkan Ala'nın elinde çok kan vardır. Hem DAİŞ bombalarından, hem de Kürt kentlerinin yerle bir edilmesinden sorumludur. Günün gelince halk tarafından mutlaka yargılacaktır.

Azil

Ala'nın istifa etmediği, düpedüz görevden alındığı, yani azledildiği ortadadır. Üstelik görevden alınması öyle düzenli biçimde de olmamıştır. Her ne kadar 15 Temmuz'dan itibaren bir rahatsızlığın söz konusu olduğu, üstelik görevden uzaklaş-

tırmanın iki haftadır konuşulmakta olduğu söyleniyorsa da, son kararın aniden verildiği çok açıktır. Bunda valiler kararnamesinde "hatalar" yaptığı söylenen, emniyet müdürleri kararnamesini ise bir türlü çıkaramayan Ala'nın 8.000'e yakın emniyet mensubunun görevden alındığı son KHK'ya muhalefet etmesi rol oynamış olabilir.

Sıra Hakan Fidan'a mı geliyor, İstanbul ve Ankara'nın Büyükşehir Belediye Başkanları Kadir Topbaş ve Melih Gökçek'e mi, Abdullah Gül kanadından politikacılara mı, yoksa Ahmet Davutoğlu'na mı bilinmez. Ama AKP artık kendi kendisiyle de savaşa giriyor.

Milli Mutabakat nereye?

Tayyip Erdoğan ve AKP 15 Temmuz darbesini atlattı, ama büyük yaralarla. Uluslararası alanda korkunç yalıtıldığını, arkasında güvenebileceği silahlı güç olmadığını, kendi partisinden delik deşik olduğunu gördü. Buna çare olarak hızla meclisteki düzen muhalefetine yanaştı. Bahçeli dünden hazır. Kılıçdaroğlu da büyük bir omurgasızlık gösterisiyle bu yaklaşma çabasına olumlu yanıt verince "Milli Mutabakat" kurulmuş oldu. Erdoğan uluslararası alanda toparlanana, ordu konusunda güvenli hissedene, kendi partisinden temizlik yapana kadar yeni bir destek bulmuş oldu.

1 Eylül'de yargı yılının açılışı konusunda patlak veren tartışma Milli Mutabakat'a darbe vurmuş gibi görünüyor. Kılıçdaroğlu'nun

sert çıkışına Erdoğan da aynı sertlikte yanıt verdi. Bunu belediyele-re kayyım atanmasına cevaz veren KHK'nın aslında meclisteki diğer partilerden gizlenerek hazırlandığını ortaya çıkması izledi. Gerçek'in ilk günden beri vurguladığı hakikati şimdi birçok insan yeni keşfediyor: AKP muhalefeti oyalayarak kendi amaçlarına doğru yürümektedir.

Milli Mutabakat'ın en azından Erdoğan açısından sadece bir zor durumdan çıkma taktiği olduğu açık. Bu ittifakın temeli bütünüyle kırılabilir. Ortada kendi istibdad rejimini kurmaya kararlı bir siyasi kadro var. Ne o başkaları için projesini sulandırabilir, ne de muhalifleri bir nebze de olsa muhalif kalarak onunla sonuna kadar yürüebilir. Gerçek, bu kırılabilirliği başından beri

vurguluyor.

Ama Milli Mutabakat'ın miadını doldurduğunu söylemek için henüz erken. İki taraf da yüksek perdeden konuşmakla birlikte Erdoğan şimdilik bu politikadan güç alma ihtiyacı içinde. Kılıçdaroğlu ise darbe ve terör yanlısı görünmektense partisini batırmaya hazır, o yüzden AKP'nin kuyruğundan ayrılmıyor. Bu arada FETÖ diye sunulan cemaatin bu denli güçlenmesinin esas sorumlusunun AKP olduğunu teşhir olanağını kendi iradesiyle tepiyormuş, onun için hiç önemli değil.

Milli Mutabakat bu krizi atlatabilecek mi göreceğiz. Ama temelinin nasıl kırılacağı daha bu erken aşamada ortaya çıkmış oldu.

Sungur Savran

Sivil 12 Mart dönemi (yeniden)

Hakikatin kıstası pratik hayattır. Mayıs başında Tayyip Erdoğan başbakan Ahmet Davutoğlu'nu azletti. Biz bu gazetenin Mayıs sayısında bir "ah vah korusu"nun bunu "diktatör"ün mutlak iktidarının pekiştiği tarzında yorumlayacağını, oysa gerçeğin çok daha karmaşık ve çelişkili olduğunu, 2014 Ağustosunda AKP'nin başına getirilen Davutoğlu'nun aradan iki yıl bile geçmeden, üstelik 2015 Kasım seçimlerinde yüzde 50'ye yakın oy almışken görevden azlinin **planların tutmaması** anlamına geldiğini, dönemin baskın karakterinin **istikrarsızlık** olduğunu yazdık. Durumu "sivil 12 Mart dönemi" olarak tanımladık. Tam da istikrarsızlık dolayısıyla. O zamandan beri neler oldu, bir hatırlayalım.

"Faşizm" denilen bir rejimin "diktatör" diye anılan güçlü adamı Tayyip Erdoğan 15 Temmuz'da devrilmenin eşiğinden döndü. İşin hukuk yanını konuşmuyoruz. "Faşist" devlet aygıtında Erdoğan'ın ne kadar yalnız olduğunu konuşuyoruz. Erdoğan büyük bir talih ve beklenmedik yardımlarla (mesela Rusya ve İran, mesela Kılıçdaroğlu) badireyi atlattı, hâkimiyetini Milli Mutabakat denen yeni bir politikayla yeniden tesis etmeye ve Fethullah Gülen cemaatine nihai darbeyi vurmaya çalışırken bu sefer de kendi partisinden içinde darbeciler keşfetmeye başladı. Darbeci generalin AKP milletvekili kardeşinden Davutoğlu'nun dışişlerindeki adamlarına, Kadir Topbaş'ın damadından Erdoğan'ın en sadık destekçilerinden biri olan Melih Gökçek'e, elbette Gül ekibine, en başta Bülent Arınç'a, Cemil Çiçek'e, Hüseyin Çelik'e kadar kimler kimler ya tutuklandı, ya zan altında kaldı.

Ama en son yaşanan hepsine tüy dikti! Efkan Ala'nın azli, Davutoğlu'nun kovulmasına yakın derecede önemli bir gelişmedir. Ala 17-25 Aralık sonrasında kurulan delil karartma rejiminin, Bekir Bozdağ, Yalçın Akdoğan ve Hakan Fidan ile birlikte baş mimarlarından. Biz bunlara Erdoğan'ın "iç kabinesi" dedik. Ala 7 Haziran bozgunundan sonra 1 Kasım'a kadar geri gelemedi, ama yerine vekâleten kendi has adamı, müsteşarı Selami Altınok'u bırakmıştı. Başkasını bırakamazdı, çünkü delil karartma rejimi ayakta kalmalıydı. İşte Erdoğan bu adamı azletmek zorunda kaldı! "İç kabine"den Akdoğan zaten devre dışı bırakılmıştı. Sıra Hakan Fidan'dadır. 12 Mart'ın iki yılda dört hükümet kurmak zorunda kaldığını, dikiş tutturamadığını yazmıştık. Davutoğlu'ndan sonra "iç kabine" de yolcu edildi! AKP kendi kendine savaş açmanın eşiğine gelmiştir!

Dönem bir başka bakımdan da 12 Mart'a benziyor. 12 Mart 1971 askeri müdahalesi, "9 Mart darbesi" diye anılan bir "sol cunta"nın liderlerinin, özellikle Hava Kuvvetleri Komutanı Muhsin Batur'un, arkadaşlarına ihanetinin sonucunda gerçekleşmişti. Batur komuta heyetinin bir mensubu olarak 12 Mart'ın yöneticisi iken cunta arkadaşları (Celil Gürkan'dan İlhan Selçuk'a) kontrgerillanın ünlü "Ziverbey Köşkü"nde işkence görmüştü. Şimdi tarih neredeyse tekerrür etti. Bu sefer çok büyük bir ihtimalle (tarih bunu mutlaka ortaya koyacaktır) çok daha geniş bir Amerikancı-NATO'cu darbe planının kadrosu son gün çatladı. Hulusi Akar Erdoğan'a ve hükümete bilgi vermeden ne pazarlıklar yaptı bilmiyoruz. Ama bildiğimiz şudur: Genelkurmay başkanı darbe yenilgiye uğrayınca mevkiini korudu; silah arkadaşları ise yaralı bereli suratlarla, sargılı kafalarla televizyona çıkartıldı, ahırlarda koyunlar gibi üst üste yatırıldı. İşte size sivil 12 Mart!

Gerçek gazetesinin geçen sayısında 15 Temmuz sonrasında "devasa bir kriz"den söz ettik. Şimdi Efkan Ala krizi derinleşecek, AKP kargaşa içine düşecektir. Erdoğan orduyu yenileri ocağı hâline getirme işinde birçok güçle karşılaşacaktır. Emperyalist dostlarıyla başı beladadır. Erdoğan ve AKP'nin bütün güçlü yanlarına rağmen istikrarsızlık bu rejimin doğasıdır. İşçi sınıfı, bu rejimin çatlaklarından yükselerek kendi mücadelesini vermeli, yumruğunu masaya vurmalıdır.

Mustafa Kemal Coşkun**Molekülü çatlamış devlet**

Daha en baştan söylemek gerekirse bu son darbe girişimi, burjuvazinin yeypare bir bütün olmayıp kendi içerisinde envai çeşit çelişkiler taşıdığı artık net bir biçimde ortaya koyduğu gibi, bu iç çatışmanın çok önemli aşamalardan geçtiğini de göstermiştir. Şöyle ki, önce 28 Şubat müdahalesiyle Erbakan'ın defterini dürdükten sonra kerhen de olsa AKP'yi destekleyen Batıcı-laik burjuvazi, bunun karşılığında Ergenekon, balyoz vb. operasyonlarla çok güvendiği Türk Silahlı Kuvvetleri de darbe aldıktan sonra, 15 Temmuz girişimiyle üstünlüğü İslamcı burjuvaziye bırakmış görünüyordu. Ne var ki bu girişim, daha da ötesinde, İslamcı burjuvazinin de yeypare bir bütün olmadığını, bir tarafta İslamcı burjuvazinin bir grubunu temsil eden MÜSİAD'ın diğer tarafta cemaati temsil eden TUSKON'un da birbirleriyle savaşta olduğunu gösterdi; bir çeşit iç savaşın iç savaşı. TUSKON kapatıldı, TUSİAD geri çekilmiş görünüyor, en azından şimdilik. Ama savaşın bittiğini söylemek zor.

Ancak şimdilik galip görünen bu İslamcı burjuvazi, her şeyini olduğu gibi faşizmini de doğrudan doğruya devlete kurdukmaktadır. Tam da bu noktada artık şunu söyleyebiliriz ki, darbe ile oluşabilecek bir "askeri yönetim" engellenmiştir, ancak "askeri düzen" kalıcı kılınmak istenmektedir. OHAL ilan edilmesinin anlamı da burada yatar, zira böylece her şey kanun hükmünde kararnamele (KHK) düzen altına alınmaya çalışılmaktadır. Bu KHK'ların artık apaçık ilan edilen sürekli savaş düzenini, üstelik işin içine doğrudan askerleri sokmaksızın kurumsallaştırmayı amaçladığını söylemek yanlış olmaz. Böylece cemaat ve onun burjuvazisi en başta tasfiye edilecek, ama bu iş burada kalmayıp giderek önce Kürt hareketine, arkasından da muhalif gördüğü bütün toplumsal kesimlere yayılacaktır. Bu, adı konulmadan bir kanun devletinin adım adım oluşturulması, daha doğrusu militarizmin kanun hükmünde kararnamele inşa edilmesi demektir.

Burada en önemli nokta, demokrasinin yönetiminde askerlerin mi sivillerin mi olduğu ölçütüne bağlanmasıdır ki, darbenin hemen arkasından günler süren "demokrasi nöbetleri" bunun en güzel göstergesidir. Demokrasinin darbeci askerlerin yönetimi ele geçirememesi, sivil iktidarın devam etmesi biçiminde sunulması, en iflah olmazları başta olmak üzere bütün faşistleri de bir demokrasi sevdalısı statüsüne yükseltmekle kalmaz, yeni kurulmaya çalışılan devlet düzeninin faşist niteliğini de gözlerden uzaklaştırır. Zira burada yapılan ve bundan sonra yapılacak olan, her türlü vatandaşlık hakkının ve bunun getirdiği güvencenin ortadan kaldırılmasına yönelik kanunların hazırlanmasından başka bir şey değildir. Elbette ki hem İslamcı ama hem de talancı burjuvazinin bekası açısından. Yani, artık vatandaşın olmadığı ya da daha doğrusu vatandaş haklarını tamamen budadığı için molekülü çatlamış bir devlet düzeni. Bu durumda, sivil gibi görünen ama en militarist ve faşizan yöntemleri uygulamaktan çekinmeyen, ümmetçilikten milliyetçiliğe çark etmiş bir hükümetle karşı karşıyayız demektir.

Eğer durum bu ise, işçi sınıfına ve onların örgütlerine düşen, burjuvazinin çatışan bu kanatlarının karşısında yeni bir cepheyi inşa etmekten başka bir şey değildir. Üstelik sanıldığı gibi ne AKP ne de Tayyip Erdoğan bu süreçten güçlü biçimde çıkmıştır. Mesele halk desteği açısından değil de uluslararası ilişkiler, devlet kurumları arasındaki çelişkiler ve burjuvazinin içindeki yarılmalar çerçevesinde ele alınırsa Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'nin çok güçlendiğini söylemek kolay değildir. Dolayısıyla emekçi sınıfların bağımsız çıkarlarını savunmanın ve buna yönelik politikaları hayata geçirmenin tam yeri ve zamanıdır.

Sorun kadının kıyafeti değil, erkek egemenliği, emperyalizm ve ırkçılık

Bu yaz Fransa, pek çok kentnin sahillerinde burkini (tesettür mayosu) giyme yasağı getirmesiyle ve beraberinde insanlık dışı sahnelerin yaşanmasıyla gündeme geldi. İlk olarak Cannes şehrinde plajda yürümekte olan tesettürlü bir kadın, kendisine yasağı hatırlatan polise denize girmediğini, sadece ayaklarını soktuğunu ve kıyafetinin mayo olmadığını açıklamak zorunda kaldı. Polis ise başındaki türbanı saç bandı gibi kullanırsa sorun olmayacağını söyledi ancak bunu kabul etmeyen kadına para cezası kesti. Bu absürt haberin ardından, tüm dünyada yankı uyandıran o görüntüler geldi. Nice'te polis, plajda uzanmakta olan burkini giymiş bir kadının üzerindeki uzun parçayı herkesin içinde zorla çıkartıyordu.

Yasak sadece burkiniye yani bir kadın kıyafetine karşı uygulanıyor. Diğer bir deyişle burkiniyle denize girmek isteyen kadınlara "kamu düzenini bozacak, laikliğe ve görgü kurallarına aykırı kıyafetlerle denize girmek yasak" olduğu için izin verilmiyor. Kadınların bedenlerinin ve yaşamlarının erkek egemenliği tarafından kontrol altına alınmasının bir örneği yaşanıyor. Fransa sözde kamu düzenini kadının kılık kıyafeti üzerinden koruyor. Tıpkı yine milli veya dini "değerleri" sebebiyle kadınların açık mayoyla denize girmesini yasaklayan ülkeler gibi. Avrupa devletlerinin eşitlikçi, özgürlükçü maskesi bu vesileyle bir kez daha düşüyor, erkek egemenlik baki kalıyor. Erkeğin sakalı, takke-

si, mayosu kamu düzenini tehdit etmiyor. Kadının ne giyeceğine karışmak, kadını zorla kapatmak gibi zorla açmak da daha meşru kabul ediliyor. Hâlihazırdaki erkek egemenliği bir kez daha imdada koşuyor.

Bu yasağın amacının, kadını özgürleştirmek olmadığını, bu topraklardaki "özgürleştirici" yasaklardan da biliyoruz. Türkiye'de bir dönem üniversitelerdeki türban yasağı, bir kesim genç kadınları özgürleştirmek yerine onları yükseköğrenimden, dolayısıyla kamudan ve kent yaşamından uzaklaştırmıştı. Kadının kıyafetini zorla çıkartmanın bir sonucu Müslüman kadınların plajlardan uzaklaştırılması ise asıl önemli sonucu da Müslümanlara yönelik ırkçılığın ve İslam karşıtlığının körüklenmesi. Belli ki Fransa da, savaşlardan kaçıp gelen Ortadoğulu kadınları getto-

larına hapsedmek istiyor. Ucuza çalıştırdığı göçmenlere yerini hatırlatırken, kanlı Ortadoğu politikalarının sonuçlarını gözlerden uzaklaştırıp görüntüyü kurtarıyor.

Hep söylüyoruz, bir kez daha söyleyelim. Kapitalizm erkek egemenliğinden beslenen bir sistem. Bulduğu her fırsatta kadın üzerindeki egemenliğini kullanıyor, onu pekiştiriyor. Alaşağı edilmedikçe kadına getirdiği özgürlük de böyle kelepence oluyor.

Kadının etek boyunun çekiştirilmesi, zorla kapatılması gibi, zorla açtırılması da kabul edilemez. Kadınların nerede ne giyeceğine karar vermek kimsenin haddi değil. Yoksul, emekçi kadınlar sadece ne giyeceğine değil, gün gelecek dünyanın geleceğine karar verecek.

Üçüncü Büyük Depresyon 8 yaşında!

Bu yıl 15 Eylül'de, uluslararası burjuvazinin iktisatçıların deyimiyle "küresel finansal kriz" in patlak vermesinin sekizinci yılı doluyor. Bunlar bir türlü yaşanan olayın gerçek bilimsel adını koyamadılar. Bugün bile hâlâ "Büyük Resesyon" olarak anıyorlar yaşananı.

Bunun düpedüz saçma olduğunu herkes biliyor oysa. "Resesyon" sözcüğü ekonominin belirli bir süre boyunca büyümek yerine daralmasına verilen ad. Standartlaşmış süre ise en az altı ay. Şimdi altı ayı azıcık geçtik galiba! Üstelik bu arada çeşitli ekonomiler farklı tempolarda da olsa toparlandı, büyümeye geçti, ama sonra yeniden daralma geldi.

Kısacası, işin resesyonla falan alakası yok. Küçük ya da büyük densin, ama resesyon değil! Çok daha karmaşık boyutları olan bir süreçle karşı karşıyayız. Mesela enflasyon (genel fiyatlar düzeyinin artışı) neredeyse eksi alanda dolaşiyor (deflasyon), mesela faizler sıfırın altına düşüyor, mesela birçok devletin borcu almış başını gidiyor. Yani kapitalist üretim tarzının çivisi çıkmış durumda.

Depresyon!

İşin gerçeği şu: kapitalist dünya ekonomisi, tarihinde üçüncü kez bir Büyük Depresyon yaşıyor. İlki 19. yüzyılın sonlarında, ikincisi ise 1930'lu ve 40'lı yıllarda yaşanmıştı. Depresyon, piyasanın anarşisi içinde işleyen kapitalist ekonominin, kâr oranının eğilimli düşüş yasası dolayısıyla çok derin krizlere düştüğü durumlar için kullanılan bilimsel terimdir. Ayırıcı özellikleri, öyle altı ay, bir yıl falan değil, yıllarca, hatta on yıllarca sürme olasılığı ve ekonominin kendiliğinden bir düzelmeye yaşamamasının mümkün olmamasıdır. Toplumun bütün yaşam

sürecini etkiler. O kadar derin bir krizdir ki kapitalizm bu krizden ancak toplumsal, siyasi, askeri, ideolojik vb. alanlarda çok büyük çalkantılar yaşandıktan sonra çıkabilir. Ama bu çalkantılar aynı zamanda büyük kitlelere kapitalizmin ne ekmek, ne de barış verebildiğini ortaya koyduğu için devrimci ataklar da olanaklı, hatta muhtemel hâle gelir. Yani büyük siyasi çatışmalar, savaşlar, devrimler. "Büyük Resesyon" diyenler işte bunları işçiden emekçiden saklamak isteyenlerdir.

Marksizmin büyük zaferi

Üçüncü Büyük Depresyon'u sadece Marksistler öngörmüş ve bütün politikalarını bu krizin dünyayı ve Türkiye'yi içine sokacağı darboğazın güçlüklerine cevap verebilecek şekilde planlamışlardır. Burjuvazinin sözcüleri, "rasyonel piyasalar" anlayışına öylesine bağlanmışlardı ki, küçük ve geçici krizleri (resesyonları) mümkün görmekte birlikte bu tür bir depresyonun ortaya çıkmasını olanaksız görüyorlardı. Küçük krizler ise maliye ve para politikalarıyla kontrol altına alınabilirdi, geçici olması sağlanabilirdi.

Solda da, sosyalist olarak anılan ülkelerin 1989-91 aralığında şiddetle çöküşünden sonra Marksizme sırtını çeviren çoğunluk, hatta bazı karamsar Marksistler bile, kapitalizmin krizleri artık kontrol altına alabileceğine iman etmişlerdi. Sadece devrimci Marksistler kapitalizmin 1970'li yılların ortalarında doğan uzun kriz döneminin etkilerinin finansal şişkinlikle hep ertelendiğini, ama ertelendikçe çöküşün daha da şiddetli olması ihtimalinin yükseldiğini vurgulayarak Büyük Depresyon'un doğuşunun sadece bir zaman sorunu olduğunu söyleyebildiler.

Bu tartışmayı kapitalizmin daha sık aralıklarla yaşadığı küçük krizlerin öngörülmesi tartışmasıyla karıştıran çoktur. Bunlar kısa aralıklı ve şiddeti sınırlı iniş çıkışlardır. Sınıf mücadeleleri üzerindeki etkileri çok daha sınırlıdır. Önemli olan Büyük Depresyon'un tarihi olarak belirleyici etkileridir. Burada Marksistler bütünüyle akıntıya karşı haklı çıkmışlardır. Bunun tek nedeni de Marksizmde ısrardır! Bu ısrar yarın Büyük Depresyon içinde doğacak devrimci fırsatlarda da Marksistlere büyük olanaklar getirecektir.

OHAL'le birlikte yükselen işkence ve fırsatçılık

15 Temmuz gecesi başarısızlıkla sonuçlanan askeri darbenin ardından Tayyip Erdoğan'ın istibdad rejimini büyüten adımları ile karşı karşıya kaldık. Derhal OHAL ilan edildi, ardı ardına kanun hükmünde kararname (KHK) yayınlanmaya başladı. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin askıya alındığı açıklandı. Güya tüm bu uygulamalar devletin içine sızmış Gülen cemaatini temizlemek içindi. Elbette söylendiği gibi olmadı. OHAL süresi boyunca her taraftan, siyasi tutsaklara yapılan işkencelerin, gazetecilere uygulanan baskıların, Gülen cemaatiyle hiçbir ilgisi bulunmayan akademisyen ve memurlara verilen cezaların haberleri yükseldi.

İşkence gün geçtikçe azalmıyor, artıyor!

Devlet her daim kolladığı siyasi tutsaklara zulmetme fırsatını başarısız darbeye yakaladı. Henüz OHAL ilan edilmeden müvekkilleriyle görüşmek için hapishanelere giden avukatlar görüş yasağıyla karşılaştılar. Hiçbir dayanağı, hiçbir gerekçesi olmayan bir yasak! Devlet de en az bizim kadar siyasi tutsakların Gülen cemaatiyle uzaktan yakından bir ilgisi olmadığını biliyor. Ama tabii hazırca önlerine düşen, işkenceye bahane sayabilecekleri bu darbe girişimini hemen değerlendirdiler. OHAL ilanından sonra yayınlanan KHK ile gözaltı süresi 30 güne çıkarıldı. Aynı KHK'daki, gözaltı süresinin ilk günlerinde avukat görüşmesinin zorunluluğunun kaldırılması

gibi diğer düzenlemeler işkencenin ve hak ihlallerinin had safhaya ulaşacağı endişesini yarattı.

Öyle de oldu. Koşullarda yer yok gerekçesiyle siyasi tutsakları başka hapishanelere sürgüne göndermeye başladılar. Sürgünlere direnen siyasi tutsaklara işkence yaptılar. Yerlerinde kalan siyasi tutsaklara ise kaba dayak atıp, tutsakları aileleriyle görüşlerine sedyeyile götürdüler. Muhalefet partileri milli mutabakat derdine düşmüş, işkenceye sırt dönmüşken işkenceciler işkenceyi saklama endişesi bile duymadılar. Antalya L Tipi Kapalı Cezaevi'nde hapishane görevlileri işkenceyi kabul etmekten geri kalmayıp, işkenceyi yapanlar FETÖ'cü gö-

revliler deyip suçu savuşturmaya çalıştılar. Yine Antalya cumhuriyet başsavcısı hapishanelerde böyle şeylerin bazen olduğu itirafında bulunabildi. 22 Ağustos günü Malatya E Tipi Kapalı Cezaevi'nden bir kadın siyasi tutsağa, hastaneye götürülmek üzere bindirildiği ringde bulunan bir asker cinsel saldırı girişiminde bulundu. Hastanedeki doktorlar sa "bizim askerimiz öyle şey yapmaz" deyip işkenceyi görmezden geldi. İşkence hapishanede, hastanede, ringde her yerde! Bir suç ortak olmak için sadece o suç sebepten fiili somut olarak gerçekleştirmek gerekmez. İşkenceye göz yumanlar, işkenceyi olağanlaştıranlar da işkencecidir!

OHAL fırsatçılarına fırsat vermeyelim

Hapishanelerden işkence sesleri yükselirken OHAL fırsatçıları dışarıda da boş durmadı. DİHA ve Evrensel gazetesi muhabirleri işlerini yaparken, haber peşinde koşarken PKK/KCK hesabına çalıştıkları suçlamasıyla gözaltına alındılar. 15 Temmuz'dan sonra Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi'nde 17 akademisyen görevden alındı. Bu akademisyenlerden 10'u Barış İçin Akademisyenler bildirisine imza atmış akademisyenler.

Şanlıurfa Harran Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde "nitelikli uzmanlık eğitimi istiyoruz, angaryaya karşıyız, nöbet ücretleri öden-sin" talepleriyle 1 Temmuz'da

basın açıklaması yapan asistanlara, yönetim soruşturma başlattı. Buraya kadar olan, Türkiye'de her zaman karşılaştığımız haksız bir soruşturma gibi görünüyor. Ancak soruşturma esnasında asistanlara sorulan sorular bize bir kez daha fırsatçılık dedirtiyor. Sorulardan biri: "Bu olayı paralel devlet yapılanmasına veya illegal başka bir örgüte destek olmak amaçlı mı yaptınız?" Bu sorunun basın açıklamasındaki taleplerle, açıklamanın amacıyla ne ilgisi var? Üniversite yönetimi de pek tabii ilgisi olmadığını biliyor. Ancak haklarını arayan emekçiler her zaman onları rahatsız etti. Amaçları gayet net: fırsattan istifade bir yerden yalan yanlış bir ilişki kurayım da bunları işten atayım!

16 Ağustos günü Özgür Gündem gazetesi kapatıldı. Polis gazete yöneticilerinin ve yazarlarının evlerine baskınlar düzenledi, insanlık dışı muamelelerde bulundu. Özgür Gündem yazarı, edebiyatçı Aslı Erdoğan haftalardır tutuklu. Yazar ve dilbilimci Necmiye Alpay da Ağustos sonunda tutuklandı.

Tüm bu yaşananlar başarısız askeri darbenin, sonrasında oluşturulan "milli mutabakat"ın sonuçlarıdır. Bugün OHAL fırsatçılığına, hapishanelerdeki işkencelere sessiz kalmak yarın sesimizi duyuramamak demektir. Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'nin gücünü yeniden topladığında tüm muhalif kesimlere aynı şiddetle saldıracağı bilinciyse bugün yaşananlara sırtımızı dönmememiz en önemli devrimci görevlerimizdendir.

Katliamlar normalleştikçe Türkiye Suriyeleşiyor!

20 Ağustos tarihinde Gaziantep'te bir HDP üyesinin düğününe DAİŞ tarafından intihar saldırısı düzenlendi. 32'si çocuk 56 kişi hayatını kaybederken 90'ı aşkın kişi de yaralandı. Katliamın dehşeti o boyuttaydı ki insanlar o kan ve et denizinin içinden yakınlarının bir parçası bulunup kendilerine verilebilir diye günlerce adli tıp kapısında nöbet tutmak zorunda kaldı.

Katliam, gündemimize girdiği hızla düştü gündemimizden. Üzerinden daha iki hafta bile geçmemişken gazetelerin internet sayfalarına bir arşiv malzemesi olarak hapsedildi. Tıpkı DAİŞ'in bir ay boyunca Kilis'i füzelerle vurmasında olduğu gibi... Tıpkı Atatürk Havalimanı saldırısının, Sultanahmet saldırısının unutulduğu gibi...

Son bir yıldır katliamlar hayatımızın bir parçası oldu. "Suriye'yi diktatörlerden kurtarmak" maksadıyla Suriye'de medeniyetin toptan çöküşüne yol açan bir iç savaş kışkırtanların politikaları; savaş, katliamları ve ölümleri ülke gündeminin de sıradan bir parçası hâline getirdi. İşin daha kötüsü ise her saldırıda biraz daha kanıksadık ölümleri. Her katliamı bir par-

ça daha kolay unuttuk. Patlayan her bomba biraz daha sağır etti kulaklarımızı. Parçalanmış bedenlerin görüntülerinde ise AKP'den önce biz yayın yasağı koyduk gözlerimize. Vicdanlarımızı öfkeyi yasak ettik. Öfkelenenlerin, unutmayanların, normal görmeyenlerin ise sesleri bol "milli"li nutuklarla boğulurken bedenleri polis copu ve gazına muhatap oldu. Biz sustukça normalleştirdi ölümler, ölümler normalleştikçe de cüretkârlaştı saldırılar. Eskiden insanca yaşamaktan bahsederdik. Şimdiyse hayatta kalmak bir lüks

hâline geldi bu coğrafyanın emekçileri için.

Hâlbuki sorulacak ne çok soru var. Örneğin söz konusu Kürtler olunca sayıları on binleri bulan tutuklama listeleri çıkarabilen devlet aynı enerjilik mücadeleyi DAİŞ'e karşı göstermekten neden ısrarla kaçınıyor? Hem de DAİŞ'in Gaziantep'te elini kolunu sallayarak örgütlediğini sağır sultan bile duymuş, bu bilgiler devletin soruşturma tutanaklarına bile girmişken... Ya da Suriye'ye DAİŞ'e karşı mücadele etmek için girdiğini söyleyen devlet ne-

den operasyonun daha ikinci günü DAİŞ'i bırakıp Türkiye topraklarında herhangi bir eylem yaptığı hiçbir şekilde kanıtlanmamış olan YPG'nin peşine düşüyor? Biz her saldırıda onar onar ölürken nasıl oluyor da can güvenliğimizi bile sağlamaktan aciz hükümetin görevlileri pişkince güvenlik zafiyetinin olmamasından bahsedebiliyor?

Doğa insanlara başka canlıların da acılarını hissedebilme yetisi vermiştir. Fakat aynı doğa bu acılar dayanma eşliğimizi aştığında kendimizi dış uyarılara kapata-

bilme becerisini de bahşetmiştir. Şimdi de öyle yapıyoruz. Güneşi bile utandıracak katliamlar karşısında öfkemizi gömüyor, kişisel acılarımızdan gayrisına kapatıyoruz yüreğimizi. Fakat bu hiçbir şeyin çözümü değil. Türkiye'yi Suriyeleştirenlere karşı işçi sınıfının örgütlü mücadelesini yükseltmezsek eğer, her yanından cerahat akan bu toplum bir gün çökecek. Bu yüzdendir ki işçi sınıfı mücadelesi artık sadece bir ekmeğe mücadelesi değil, bir uygarlık mücadelesidir.

Gençlik mücadelesi

Bu toprakların anti-emperyalist geleneği:

'68 kuşağının emperyalizme karşı mücadelesi

'68 kuşağının ODTÜ'de yaktığı yalnızca Kommer'in arabası değildi. Yanan aynı zamanda gençliğin bilincinde uzun yıllar yer tutacak anti-emperyalizm meşalesiydi. O yıllarda gençlik emperyalizme karşı mücadele bayrağını defalarca yükseltti. Bizim tarihimiz o bayrağı taşıyanlarla, Denizlerle, Mahirlerle, İbrahimlerle doludur. Şimdi emperyalizme karşı mücadeleyi büyütme bizim görevimizdir. Bugün Devrimci İşçi Partisi, darbeye, emperyalizme, NATO'ya ve sermayenin sözde milli mutabakatına karşı anti-emperyalizm meşalesini bir kez daha yakmış, 68 kuşağının yükselttiği bayrağı devralmıştır. Türkiye'de, Ortadoğu'da ve dünyada emperyalizm mutlak bir yenilgiye uğrayana kadar o bayrak elimizden düşmeyecektir!

1960 yılında Beyazıt Meydanı'ndaki protestolar sırasında polis tarafından katledilen öğrenci Turan Emeksiz anısına, işçi sınıfının şairi Nazım Hikmet'in yazdığı şiirde yer alıyor bu dizeler. O yıllarda fitili ateşlenen öğrenci hareketi, 1965 yılında ciddi bir ivme kazanıyordu. TİP oyların yüzde üçünü alarak parlamentoya giriyor ve toplumda sosyalist fikirler geniş yankı buluyor, sosyalizm fikri öğrenci hareketini de adım adım fethediyordu.

Ardından 1968 geldi. Fransa'da 1968 yılının Mayıs'ında "Bütün iktidar hayal gücüne!" diyerek barikatlarda, üniversite işgallerinde düzene karşı ayağa kalkan gençlikle geldi. Onlarla beraber ayağa kalkan Fransa işçi sınıfıyla, sermayeye karşı isyanla geldi. Sadece Fransa'da, tüm dünya, uzun zamandır görülmemiş güçte ve kitlelilikle öğrenci isyanlarına, işçi mücadelelerine şahit oluyordu. 1968, düzeni ve dünyayı değiştirebileceğine inanan kitlelerle geldi. Bunun etkisi Türkiye'de sınıf mücadelesini de, öğrenci hareketini de giderek alevlendirdi. Eğitimde reform talebiyle yapılan üniversite işgalleri, kitlesele mitingler, güçlü grevler, fabrika işgalleri... Meydanlar zapt ediliyordu yine, öğrenciler ve işçiler tarafından.

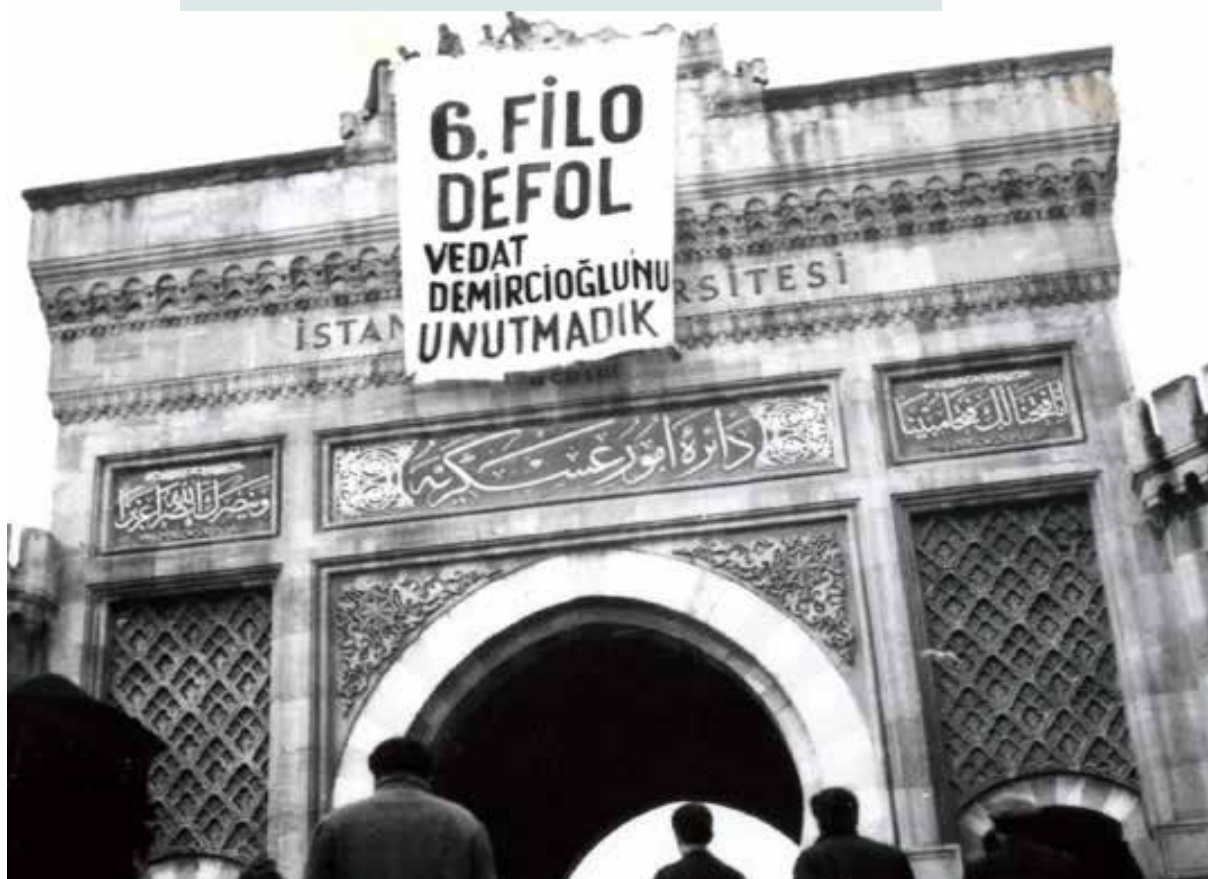
1968'in öğrenci hareketinin, bugünlerde solun bir kısmının yalnızca o dönemi anarken hatırladığı bir yanı daha vardı; emperyalizme karşı verilen kararlı, uzlaşmaz, militan mücadele. 1960'lı yıllarda dünyanın dört bir yanında, emperyalizmin pençesi altında ezilen halklar kahramanca direniyordu. Vietnam, Küba, sömürgeleştirilmiş Afrika ülkeleri emperyalizme başkaldırıyordu. Filistinliler topraklarını işgal eden Siyonist İsrail devletine karşı gerilla mücadelesine girişiyordu. 1968'in başında Vietnamlı direnişçilerin Tet Taarruzu'nun ardından Amerikan emperyalizminin yenilmez görüntüsü büyük bir darbe almış ve başka ülkelerdeki emperyalizm karşıtlarına umut olmuştur.

"6. Filo defol"

Türkiye'de de öğrenciler, CIA karşıtı afişler asmaktan NATO karşıtı kampanyalar örgütlemeye anti-emperyalist refleksler gösteriyorlardı. 1967 yılında Amerikan donanmasına ait 6. Filo Türkiye'ye geldi ve geldikleri gün Dolmabahçe'de büyük bir mitingle karşılandı. Miting

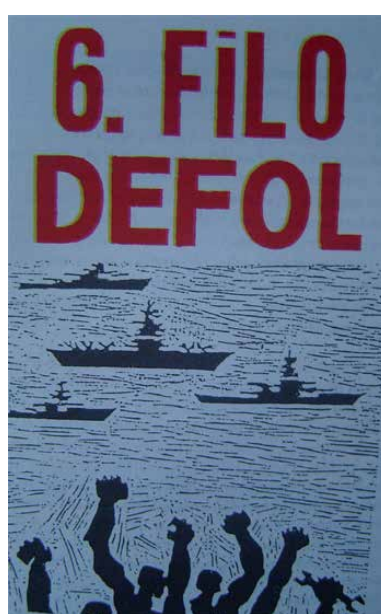
"Yine kitapları, türkülerini, bayraklarıyla geldiler, Dalga dalga aydınlık oldular, Yürüdüler karanlığın üstüne, Meydanları zapt ettiler yine."

Nazım Hikmet

süresince tek bir Amerikan askeri dahi karaya adım atamadı. Fikir Kulüpleri Federasyonu'ndan (FKF) öğrenciler 6. Filo demir alana ve ülkeyi terk edene kadar açlık grevi yaptılar. Bu dönemde öğrenci hareketinin çıktığı kıvılcıklar, 1968 yılının Temmuz ayında, 6. Filo'nun tekrar Türkiye'yi "ziyaret" etmesiyle, durdurulamayacak bir yangına dönüştü. Üniversitelerde boykotların ve işgallerin sürdüğü, sokak çatışmalarının sıklaştığı bir dönemde yapılan bu ziyaretin ilk beş saatinde protestolar başladı. 17 Temmuz 1968'de, 6. Filo karşıtı eylemlere katılan ve bu eylemleri örgütleyen öğrencilerin yoğun olarak kaldığı İstanbul Teknik Üniversitesi'nin yurdu polis tarafından basıldı. Çıkan çatışmalarda üç öğrenci yaralandı, bu öğrencilerden biri polis tarafından yurt penceresinden atılan ve komaya giren Vedat Demircioğlu'ydü.

Baskının ardından, 18 Temmuz'da yurdun önünde toplanan öfkeli kitle önce Taksim Meydanı'na yürüdü, oradan da bir sel gibi 6. Filo'nun demir attığı Dolmabahçe'ye aktı. O gün "Yankee go home!" (Yanki evine dön!) sloganlarıyla

yürüyen kalabalığın iradesi polisten çok daha güçlüydü, kitle polis tarafından durdurulamadı ve Amerikan askerleri kaçacak fırsat bulamadan denize döküldü. Ertesi gün protestolar Ankara'ya da sıçradı. 6. Filo ziyaret programını tamamlamadan İstanbul'dan ayrılmak zorunda kaldı.

24 Temmuz'da, 68 kuşağının devrimci öğrencilerinin anti-emperyalist mücadelesi ilk şehidini verdi. İTÜ yurduna yapılan polis baskını sırasında yaralanan Vedat Demirci-

oğlu hayatını kaybetti. Haberin ardından İstanbul Valiliğine yürüyen öğrenciler ve polis arasında çatışmalar Çağaloğlu'ndan, Beyazıt ve Sirkeci'ye yayıldı ve saatler boyunca sürdü. Ertesi gün, arkadaşlarının cenazesini alamayan öğrenciler sembolik bir tabutla yürüyüşe geçtiler. Cenaze yürüyüşü boyunca katil emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı öfke hâkimdi. Yürüyüşe saldıran polis öğrencileri dağıtmakta güçlük çekiyordu, çatışmalar saatlerce sürdü. Vedat Demircioğlu'nun ölümü öğrenci hareketini daha da militanlaştırmıştı.

ODTÜ öğrencilerinden Vietnam Kasabı Kommer'e ders

1968'in sonbaharında okulların açılmasıyla beraber boykot ve işgaller yeniden başladı. Dolmabahçe'de 6. Filo'nun denize dökülmesiyle eşdeğer etki yaratan bir başka eylem, Ankara'da Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde gerçekleşti. Kasım ayında ABD'nin Türkiye büyükelçisi olarak Türkiye'ye gelen Robert Kommer, büyük protestolarla karşılandı. Kommer'in Vietnam savaşı sırasında özel harp görevlisi olarak

Vietnam halkına karşı büyük suçlar işlemiş olması ve aynı zamanda bir CIA görevlisi olması öğrencilerde devasa bir tepki yarattı. 1 Ocak 1969'da, kendisine yönelik tepkilerin çığ gibi büyüdüğü bir dönemde, Kommer'in ODTÜ ziyareti yıllarca ne emperyalistlerin ne kendisinin unutamayacağı bir ziyaretti. Kurşun geçirmez camlarla kaplı, güvenli makam aracı ile üniversiteye gelen Kommer, muhtemelen taksii ile döndü. Çünkü arabası, o dönemin tabiriyle "Vietnam Kasabı" Kommer'in üniversiteyi ziyaret ettiğinin haberini alan öğrenciler tarafından ters çevrilerek yakılmıştı.

Bizce, 68 kuşağının ODTÜ'de yaktığı yalnızca Kommer'in arabası değildi. Yanan aynı zamanda gençliğin bilincinde uzun yıllar yer tutacak anti-emperyalizm meşalesiydi. Bu eylemlerden sonra gençlik emperyalizme karşı mücadele bayrağını defalarca yükseltti, limanları İstanbul'da, İzmir'de 6. Filo'ya dar etti. 16 Şubat 1969'da Beyazıt Meydanı'nda 6. Filo'yu bir kez daha İstanbul'dan kovmak için meydanları dolduran birçok örgütten ve okuldan öğrenci, faşistlerin saldırısıyla karşılaştı. Tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçen bu olayda, iki öğrenci öldü, 200'ün üzerinde öğrenci yaralandı. Ne Kanlı Pazar'ın ardından, ne de öğrenciler çeşitli anti-emperyalist eylemlerde defalarca polisle veya faşist çetelerle karşı karşıya geldikten sonra yükselttikleri bayrak yere düştü.

Bayrağı devraldık

Bizim tarihimiz o bayrağı taşıyanlarla, Denizlerle, Mahirlerle, İbrahimlerle doludur. Onlar bu toprakları defalarca emperyalizme dar etmişlerdir. Şimdi emperyalizme karşı mücadeleyi büyütme bizim görevimizdir. Gençlik, Nazım'ın dizelerindeki gibi, dalga dalga aydınlık olmalı ve yürümelidir emperyalizmin üstüne! Sermayenin her biri gerici, baskıcı ve emperyalizm yanlısı alternatiflerine karşı anti-emperyalist sınıf mücadelesi tek çıkar yoldur. Bugün Devrimci İşçi Partisi, darbeye, emperyalizme, NATO'ya ve sermayenin sözde milli mutabakatına karşı anti-emperyalizm meşalesini bir kez daha yakmış, 68 kuşağının yükselttiği bayrağı devralmıştır. Türkiye'de, Ortadoğu'da ve dünyada emperyalizm mutlak bir yenilgiye uğrayana kadar o bayrak elimizden düşmeyecektir!

Dünya kazan devrim kepçe

Suudi saldırganlığına karşı Yemen halkı sokaklarda

Ortadoğu'da gelişmekte olan Sünni-Şii savaşının, Türkiye basınında göz ardı edilen fakat büyük önem arz eden bir cephesi de Yemen'de. Hatırlanacağı üzere, Şii Husiler yaklaşık bir buçuk yıl önce Yemen'in başkenti Sana'yı ele geçirerek yönetime el koymuştu. Devrilen Hadi'yi ülkenin "meşru hükümeti" saydığını söyleyen Suudi Arabistan ise, başını çektiği koalisyonun diğer üyeleri (başta Birleşik Arap Emirlikleri olmak üzere Bahreyn, Katar, Mısır, Fas, Kuveyt, Ürdün, Senegal ve Sudan) ile birlikte ABD destekli Sünni Hadi güçlerinin yanında Şii Husilere karşı bir savaşa girişmişti. Emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin de Suudi birliklerini, bombardıman uçaklarının lojistiği başta olmak üzere aktif şekilde desteklediğini ve Suudi güçlerinin destekçileri arasında Türkiye'nin de yer aldığını belirtmek gerek.

Savaşın başlangıcından bu yana geçen bir buçuk yıllık dönemde, ilk aşamada ülkenin ikinci büyük kenti olan Aden'e çekilmiş olan Hadi, Suudi Arabistan'a kaçtı. Husilerin bir diğer düşmanı olan ve Yemen'de uzun yıllardır önemli bir güce sahip olduğu bilinen Yemen El-Kaide'si ise bu fırsattan yararlanarak ülkenin önemli bir kısmında hâkimiyeti ele geçirdi. Önemli bir kısmı Suudi bombardımanlarında ölen siviller olmak üzere on binden fazla kişi ise hayatını kaybetti. Böylesine vahşice yürüttükleri bu savaş, Suudiler için bir kahramanlık ve zafer hikâyesi olmaktan oldukça uzak gözüküyor. Tüm dünya devletleri arasında silahlanmaya ayırdığı para açısından, ABD ve Çin'in arkasında ve

Rusya'nın önünde üçüncü sırada yer alan, bütçesinin yaklaşık yedide birini askeri harcamalara ayıran, "Teröre karşı İslam İttifakı" adlı Sünni askeri ittifakının başını çeken, dahası emperyalizmin ve birçok bölge ülkesinin desteğine sahip olan Suudi Arabistan pek az işgalci saldırganlıkta yer alan Necran vadisini kontrol etme yolunda adım adım ilerliyorlar.

Yemen halkı, özellikle de başkent Sana'da farklı zamanlarda gerçekleştirdiği kitlesel eylemler ile, Yemen halkının evlatlarını okullarda, hastanelerde ve pazar yerlerinde bombalayarak katleden Suudi Arabistan'a ve onu destekleyen emperyalizme olan tepkisini dile getirmişti. Yaklaşık 6 ay önce, savaşın başlamasının birinci yıldönümünde Sana sokaklarına dökülen yüz binler "Suudi saldırganlığına karşı omuz omuza" yazılı pankartlar açmış, karşılarında ise Suudi ve BAE uçaklarının zorbalığını bulmuşlardı. Kitlesel korkutarak dağıtmak isteyen savaş

uçakları meydanların üstünden alçak uçuş yapmış, dahası Türkiye halkının 15 Temmuz dolayısıyla iyi tanıdığı bir biçimde, ses bariyerlerini aşarak büyük patlama sesleri yaratmışlardı. Bu kez 20 Ağustos'ta, Suudi koalisyonunun saldırganlığını protesto etmek ve Husi yönetiminin oluşturduğu Yüksek Siyasi Konsey'e destek vermek için toplanan yüz binler bir kez daha fakat bu sefer dozunu arttırmış biçimde Suudi zorbalığına şahitlik ettiler. Eylemin gerçekleştiği alanın yakınında bir tepeli bombalayan uçaklar açıkça bir katliam tehdidinde bulundu. Aylardır süren bombardımanlar altında yılmamış olan Yemen halkının bu tehditlere pabuç bırakacağını düşünmek içinse hiçbir sebep yok. Bu halkın militanlığı, Yemen'in 2011'den sonra bir süre boyunca gerçek bir halk devrimi yaşamış olmasıyla yakından ilgili. Suudiler şimdiden BAE'nin desteğini kaybetti, ABD ise yalpalamaya başladı bile. Suudi Arabistan'ın devasa bütçeleri ayırdığı ordusunun, Ortadoğu'nun bu en yoksul halkı karşısında giriştiği saldırganlığın utanç verici bir yenilgiye sonuçlanması olanak dâhilinde.

Libya'da bir kez daha emperyalist savaş

Libya'nın tarihinde emperyalist saldırganlık çok büyük ve bir o kadar da uğursuz bir yer tutuyor. Osmanlı boyunduruğundayken, geç gelişmiş İtalyan emperyalizminin eline geçen Libya'nın halkının İtalyan emperyalizmine karşı gösterdiği kahramanca direnişte yüz bin evladı kurşunlanarak, asılarak ya da zehirli gazlarla boğularak katledilmişti. 1986'da ABD uçaklarınca bombalanan Libya, son olarak da 2011'de emperyalist saldırganlığa maruz kalmıştı: Tunus'taki ve Mısır'daki Arap devrimlerinin aksine bir devrim değil bir aşiretler ve bölgeler savaşı olarak başlayan Libya olayları, emperyalist manipülasyona maruz kalmış, NATO birlikleri Libya topraklarında gerçekleştirdikleri operasyonlar ile Libya'yı Arap devriminin bağrına sokulmuş bir kama haline getirmişti.

2016'da, emperyalist haydutlar bir kez daha Libya topraklarında harekete geçmiş vaziyetler. Sirte'deki DAİŞ (ya da IŞİD) varlığını fırsat bilen emperyalistler, Libya'ya bir kez daha kan ve gözyaşı vaat ediyor. ABD koalisyonunun Libya'da aylardır sürdürdüğü bombardımanların yanı sıra, Libya topraklarında hâlihazırda Britanya birlikleri bulunduğu biliniyor. Temmuz sonlarında, üç Fransız özel harekât askerinin bir operasyon sırasında öldüğünün açıklanması ise ülkedeki Fransız varlığını da ortaya koymuş oldu. Eski sömürgeci güç İtalya'nın petrol şirketi ENI'nin ve daha genel olarak İtalyan emperyalizminin Libya'ya hep ağız sulanarak baktığı ise sağır sultanın malumu. İtalya başbakanı Renzi, daha önce de Libya'daki "kaosu" sona erdirmek ve İtalya'ya yöne-

len göçmen akışını kesmek için Libya'ya müdahale etmek istediğini duyurmuştu. Başını İtalyan ordusunun çekeceği uluslararası bir askeri gücün doğrudan savaşa dahil için ise, İtalyan tarafının açıkladığına göre Libya hükümetinin daveti bekleniyor. Bu hükümet ise ülke içinde hiçbir desteği olmayan, emperyalistler tarafından suni ilhak yoluyla imal edilen bir hükümet. İşte emperyalist saldırganlığa, AB'nin pek medeni emperyalistlerinin bulabildiği demokratik kılıf! Kukla Libya hükümetinin daveti! Böylelikle saldırganlıklarını kabul edilebilir kıldıklarını düşünenlere ve onlara inanmaya dünden razı liberallerimize hatırlatalım, Nazi orduları da Avusturya üzerine yürüyüşlerini bizzat Avusturya başbakanının imzaladığı bir davet üzerine başlatmıştı!

Hindistan işçi sınıfı "yapısal reform"lara karşı milyonlarıyla ayakta!

2 Eylül Cuma günü, Hindistan'da dev bir genel grev yapıldı. Bu grev o kadar büyüktü ki, geçen sene 150 milyon işçinin katılımıyla yapılan grevi gölgede bıraktı. Daha herhangi bir rakam açıklanmadan dijital medya kaynaklarında 180 milyon kişinin katılımından bahsediliyor.

Hindistan 1 milyar 200 milyon kişilik nüfusuyla dünyanın ikinci kalabalık ülkesi. Federal parlamenter bir sisteme sahip, yani eyalet yönetimleri ve bu yönetimlerin üzerinde merkezi bir hükümet var.

Hindistan'ın mevcut başbakanı 2014 yılında büyük bir çoğunlukla parlamentoya giren sağ kanat partisinin lideri Narendra Modi. Modi iş başına geldiğinden beri neo-liberal politikalarla işçi sınıfına daha da sert saldırıyor. Türkiye'den de bilebileceğimiz gibi, devlet fabrikalarını ve iştrahlerini "verimsizlik" bahanesiyle kapatmaya çalışıyor. Bankaları ve devlet kuruluşlarını özelleştirmeye, kamuda çalışanların güvencelerini elinden almaya çalışıyor. Şu ana kadar hükümet hisse satışlarıyla yetindi, iki yılda 8,3 milyar dolar değerinde devlet mülkü ve hissesi sattı. Ancak topyekün özelleştirme konusunda geri adım atmak zorunda kaldılar.

Greve birçok sektörden katılım oldu. Oransal olarak en yüksek katılım, saldırganlardan en çok mağdur olacak merkezi devlet çalışanlarında gerçekleşti. Birçok devlet bankası, sigorta şirketleri, finansal kurumlar, telekomünikasyon, ulaşım, kömür,

çelik ve diğer madenler, eyalet ve federal devlet kamu çalışanları bu greve katıldı. Grev birçok sektörü durma noktasına getirdi.

Hükümet o kadar hoyratça saldırıyor ki, geçen yıl 150 milyon işçiyi greve çıkararak 10 büyük konfederasyonu görmezden gelerek, hükümet yanlısı BMS sendikasıyla (Bharatiya Mazdoor Sangh) masaya oturmaya çalışıyor. BMS sendikası hükümetin ilk ücret teklifini kabul ederek grevden çekildi. Bu hareketiyle grevi bölmeye çalışan hükümet başarısız oldu, geri kalan 10 sendika ücret artışını kabul etmeyecek grevi gerçekleştirdi.

Greve gerçekleştiren 10 konfederasyon, 96 dolar olan asgari ücretin 40 dolar arttırılarak 136 dolar olması teklifini reddetti. Greve işçilerin talebi aylık asgari ücretin 270 dolar olması. Bununla birlikte grevin 12 ana talebi var.

Bu taleplerden neredeyse hepsi tüm dünyanın işçi sınıfının sorunlarıyla örtüşüyor. Greve işçiler öncelikle işsizliğin önüne geçilmesi için yeni ve sürekli istihdam imkânlarının oluşturulmasını talep ediyorlar. İşçi haklarını çiğneyen patronların en ağır biçimde cezalandırılmasını istiyorlar. Tüm işçilerin sosyal güvenlik sahibi olmasını ve 45 dolara denk gelen bir emeklilik hakkının garanti altına alınmasını talep ediyorlar. Asıl işte taşeron çalıştırılmanın engellemesini ve eşit işe eşit ücret istiyorlar!

Hindistan, geçen yıl tarihin en büyük grevini yapmıştı. Bu yıl kendi rekorunu kırmış görünüyor!

Atlen Yıldırım Eğitim Seminerleri

Türkiye’de sınıf savaşımını ve anti-emperyalist mücadele bayrağını yükseltmek!

Atlen Yıldırım Eğitim Seminerleri, Türkiye’de Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin mücadelelerinde yükselen anti-emperyalist geleneğe yaslanarak, bu geleneği emperyalizme ve Siyonizme karşı uzlaşmaz bir tutumla bugüne taşıyarak, Kavellerden, 15-16 Haziranlara, Zonguldak’tan Tekel’e ve metal grevlerine sınıf mücadelelerini odağımıza alıp işçi sınıfından güç alarak, asla ve asla burjuvazinin herhangi bir kanadının arkasına dizilmeden işçi sınıfının bağımsız politikasını yükselterek ve en önemlisi işçi sınıfının devrimci partisini inşa ederek devrime ve sosyalizme yürüyebileceğimizi bir kez daha bilince çıkarmamıza vesile oldu, mücadele azmimizi biletti. Seminerlerimizi, katılımıyla, içeriğiyle, doğrultusuyla Atlen yoldaşımızın anısına yakışır şekilde gerçekleştirdik.

Devrimci İşçi Partisi olarak yaz dönemi eğitim faaliyetlerimizi 18 Nisan’da kaybettiğimiz Merkez Komitesi üyemiz Atlen Yıldırım’a ithaf ettik. Atlen Yıldırım Eğitim Seminerleri’ni, “Türkiye’de sınıf savaşımını ve anti-emperyalist mücadeleler” başlığı altında gerçekleştireyoruz. Eğitim seminerlerinin ilkinin İstanbul’da 21 Ağustos’ta, ikinci semineri 27 Ağustos’ta Ankara’da, üçüncüsünü ise 28 Ağustos günü Manisa’da gerçekleştirdik. Eğitim seminerleri dizisinin sonuncusunu ise Eylül ayında Antalya’da gerçekleştireceğiz.

Eğitim seminerlerinde, yoldaşlarımız Türkiye’de sınıf mücadeleleri, emperyalizm teorisi, Türkiye’de anti-emperyalist mücadeleler, Türkiye’de işçi mücadeleleri ve sendikalar konularında sunumlar gerçekleştirdi. Katılımcıların katkı ve sorularıyla verimli tartışmalar yürüttük. Daha önce her yıl düzenlediğimiz yaz kampları gibi, Atlen Yıldırım Eğitim Seminerleri de birkaç güne sınırlı olmayan, aylara yayılan kolektif bir eğitim sürecinin taçlandırıldığı etkinlikler oldu.

Tek günlük seminerler değil, bütün yaz yayılan eğitimler

Devrimci İşçi Partisi militanları yaz aylarının başlamasıyla Atlen Yıldırım’ın yazılarını, Lenin’in “Emperyalizm” kitabını, Sungur Savran’ın “Türkiye’de Sınıf Mücadeleleri” ve “Kod Adı Küreselleşme” kitaplarını, “Neoliberalizm, İslamcı Sermaye’nin Yükselişi ve AKP” kitabını, Devrimci Marksizm dergisinden Türkiye’nin yakın siyasi tarihine ve sosyalist solun deneyimlerine ilişkin çok sayıda makaleyi

okudular. Tartışma gruplarında tartıştılar.

Yaz eğitim faaliyetlerinin konusunun belirlenmesinde Atlen Yıldırım yoldaşının önemli bir etkisi olmuştu. Atlen yoldaş, Devrimci İşçi Partisi’nin 3. kongresi kararları doğrultusunda dünya çapında ekonomik kriz (Üçüncü Büyük Depresyon) ve Arap devrimiyle başlayan devrimci dalganın (dünya devriminin üçüncü dalgası) üst üste gelişi ile birlikte devrimlerin, karşı devrimlerin, savaşların ve darbelerin yaşanacağı bir döneme girdiğimizin altını çiziyor, halk isyanları, serhildanlar ve grevlerin içinden geçen Türkiye’de hem devrimci dinamiklerin hem de AKP’nin inşa etmeye çalıştığı istibdad rejiminin karakterinin Marksist analizin önemini vurguluyordu. Devrimci Marksizm’in 27. sayısının bu konulara ayrılmasında yoldaşımızın önerileri önemli rol oynamıştı. Yine Atlen Yıldırım Devrimci İşçi Partisi önderliğinin bir parçası olarak anti-emperyalist mücadele bayrağını yükseltmenin önemini her fırsatta dile getiriyordu. Başta Ortadoğu’daki mezhep savaşı dinamikleri ve emperyalist güçlerin bölgeye yaptığı yığınak dolayısıyla, bir üçüncü dünya savaşının eşiğine geldiğimiz dönemde anti-emperyalist mücadele bayrağını yükseltmenin; emperyalizmden demokrasi, insan hakları, ulusal haklar vb. adı altında medet uman yaklaşımlara karşı mücadele etmenin önemi ortadaydı.

DİP Birinci Olağanüstü Kongresi de bu koşullarda gerçekleştirilmiş ve yaklaşan felakete karşı devrimci ve anti-emperyalist doğrultuyu sağlama kararları almıştı.

Nitekim yaz aylarına Türkiye’de darbelerin sınıf mücadelesi perspektifiyle analiz edildiği

metinleri okuyup tartışarak, Lenin’in emperyalizm teorisini içselleştirip, tarihimizdeki anti-emperyalist mücadelelerden öğrenerek giren DİP militanları, 15 Temmuz darbe girişimini berrak bir zihinle karşıladılar. Devrimci İşçi Partisi olarak darbeye, istibdad ve emperyalizme karşı mücadeleyi bayrağını yükselterek süreci karşıladık. Aynı zamanda da ara vermeden eğitim seminerlerini örgütlemeyle teori ve pratiğin birliğinin güzel bir örneğini sergilemiş olduk.

Atlen Yıldırım Eğitim Seminerleri, Türkiye’de Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin mücadelelerinde yükselen anti-emperyalist geleneğe yaslanarak, bu geleneği emperyalizme ve Siyonizme karşı uzlaşmaz bir tutumla bugüne taşıyarak, Kavellerden, 15-16 Haziranlara, Zonguldak’tan Tekel’e ve metal grevlerine sınıf mücadelelerini odağımıza alıp işçi sınıfından güç alarak, asla ve asla burjuvazinin herhangi bir kanadının arkasına dizilmeden işçi sınıfının bağımsız politikasını yükselterek ve en önemlisi işçi sınıfının devrimci partisini inşa ederek devrime ve sosyalizme yürüyebileceğimizi bir kez daha bilince çıkarmamıza vesile oldu, mücadele azmimizi biletti. Seminerlerimizi, katılımıyla, içeriğiyle, doğrultusuyla Atlen yoldaşımızın anısına yakışır şekilde gerçekleştirdik. Faaliyetimizin tüm olumlu yönlerini mücadele alanlarına da taşıyacağız.

